

Yeniden • • Milli

MÜCADELE

MİLLETİN ZAFER YÜRÜYÜŞÜ

İLMÎ SAĞ

**İLMÎ SAĞ: SADECE SOLA KARŞI BİR PRO-
TESTO HAREKETİ DEĞİL; BİZZAT MİLLET İDEOLOJİK
YAPISININ İLİMLEŞMESİ VE HAREKETLENMESİDİR !**

Zira ideolojiler çarpışır. Farklı ideolojiler, değişik elbiseler içinde, bitmez bir kavgaya devam ederler. İnsan ve bütün imkânları, bir ideolojinin emrine verilmeğe çalışılır. İnanç, bilgi, düşünce sanat, müesseseler, maddî ve gayr-i maddî bütün silahlar farklı ideolojilerin savaş âleti olurlar. Bu, ideolojilerin kendi varlığından doğan zaruretdir. İdeolojide mutlak bir hâkimiyet isteği mevcuttur. En sülî doktrin dahi kendini kâinatın hâkimi görmek eğilimindedir. İdeolojilerin bünye sinden doğan bu kanûniyeti kısaca izah ettikten sonra, ideoloji ile insan yapısının zarûretleri meselesine geçelim.

Bir ideoloji, insan varlığının zarurî olarak ortaya koyduğu kanuna uymuyorsa tesiri altında tuttuğu bütün insanların hayat kâtili olur.

İnsan fitratının zarûretlerine aykırı olan bir ideoloji, buhranların ve her türlü ızdırabın kaynağıdır.

Daha evvel dediğimiz gibi, ideolojik yapı hem yüksek bir enerjinin hâmilî, hem de yapısının icabı olarak bazı değerlerin ifade vasıtasıdır. Bu değerler hayatın tanımı için gerekli temellerdir. İnsana saadet getirmek isteyen bir ideoloji bu temel lere aykırı olamaz.

Ancak, insanda, muayyen ideolojilerden birini seçmek hususunda, bir irâde hürriyeti vardır. Bu sebepten, ideolojik yapının zarûrî değerlerine uyup uymamak ferdin irâdesine bağlanmıştır. İdeolojik yapının temeli olan değerlerin zarûreti, sahip olduğumuz hürriyet sebebiyle, ilk anda anlaşılabilir. Ancak, ideolojik yapının zarûrî meyveleri olan değerlere itaatsizlik, yakın veya uzak bir gelecekte, ferde ve cemiyetde büyük buhranın sebebi olur.

İdeolojik yapının temellerini ortaya çıkarabilmek için, riâyet edilmediği takdirde, buhranı meydana getiren değerlerin neler olduğunu araştıralım.

İdeolojileri iki gruba ayırmışdık. «Sağ ve sol ideolojiler» demişdik. İdeoloji ayrımında ameli ölçünün insan yaratılışına uyup uymamak olduğunu da belirtmişdik. İnsan yaratılışının zarûretlerinin ifâdesi olan ideoloji sağ ideolojidir. İdeolojilerin asıl ayırma çizgisini ise; ideoloji doktrinin kâinat ve hayatı izahı ve bilgi teorisi teşkil eder. Sol ideolojinin ana vasfı; kâinat, hayat veya tezâhürlerinden biri ni ilahlaştırmasıdır.

Bir ideoloji insan fitratının kanununa uymuyorsa, tesiri altında tuttuğu insan ve cemiyette buhranlar doğar. İnsan fitratına karşı geliş yavaş veya hızlı bir şekilde cezalandırılır. İman, düşünce ve ahlâk asâletini kaybeder, ırk tereddidiye uğrar.

Meselâ; Romalılar, kuruluş devirlerinin müsbet ideolojisinden uzaklaştıkları nisbetde, iman ve ahlâk dokusuyla birlikte ırkta da dejenerasyon tamamlandı. Roma ırkı fuhuş, kumar ve içki iptilâsının cende-

resi altındasıkışmağa başladı. Nüfus artışı durdu. Romalılar diğer ırklar yararına, azaldılar. Ve bu sessiz darbelerin neticesinde, Roma tam bir yok oluşa uğradı. Ancak bir ırkın, insan yapısının zarûretlerine aykırı tutumu, bir kaç asır içinde müeyyideleri davet eder ve kötü akibet doğar. Aym kanûniyet bütün milletler ve fertler için de câridir.

İnsan yapısının zarûretlerine intibâk etmeyen ideolojilerin meydana getirdikleri tahribat, bazen fark edilemeyecek kadar, az olur. Tahribat birikir ve muayyen bir zaman sonra, birden bire yıkım başlar.

Gerçekte, menfi ideolojinin tahribatı bir kimyevî muâmelede, kimyasal değişikliği temin eden fizik değişiklik gibidir. Bir maddenin bir enerji kullanarak, başka bir madde hâline gelişini nasıl önce fark edilemiyorsa, cemiyetin ve insanın da yıkımı apaçık fark edilemez. Dünyayı kavuracak ahlâkî tereddidi, zamanımızın değil, bir kaç asırdan beri insana tatbik edilen, menfi ideolojilerin zarûrî sonucudur. Zamanımızın bazı milletlerinde, ahlâkî zaafın neticesi olarak ortaya çıkan, çocuk doğumunda ki azalma bu milletlerin yıkımına sebep olacaktı.

Bu izahtan sonra; ideolojik yapının temelleri olan değerleri tesbit metodumuzu belirtelim. Bütün insanlık tarihinde, uyulduğu takdirde saadet, uyulmadığı takdirde felâket doğuran, değerlerin neler olduğunu araştıracağız. Bu araştırma bir cemiyete veya insana istinad ederse yanlış neticeler doğar. Bütün insanlığın tarihinde, ferdi ve cemiyeti müşahade etmelidir. İnsan fitratının zarûrî mahsûlü olan değerler tesbit edilmelidir.

İnsan ve cemiyet ideolojik yapısı kendi dini iman, düşünce, his ve hareket şeklinde ortaya koyar. İdeolojik yapının bu tezâhürlerini ve ifâde ettiği değerleri manalandıralım:

İman, yani akîde —doktrin— ile şahıs arasındaki en üstün bağlantı şahsiyetin temelidir. İman, bir doktrine bağlanmaktadır. Doktrin inanç, düşünce, his ve hareketlerin motörü olur. Ancak ferdin, irâdesi sebebiyle, fitratının zarûretlerine aykırı olan ideolojileri de seçme imkânı vardır. Seçilen ideoloji insan yapısının zarûretlerine aykırı ise buhran başlar. Bu buhran kendini bilinmeyen bir zamanda hissettirir. «Doktrin, kâinat ve hayatı izah eden bir düşüncedir» demişdik. Kâinatı ve hayatı ya Allahın varlığı ile, yahut kâinat, hayat veya tezâhürlerinden biri ile izah etmek doktrinlerin zarurî ayırım noktasıdır. Şu hale göre doktrin, ya Allah'ı tenzih etmekte, ya da teşbih etmektedir. Doktrin Allahı teşbih etmekte ise sol'dur. Yani kâinatı, hayatı veya tezâhürlerini ilahlaştır-

maktadır.

İnsanlık tarihinde, insanların zaman zaman inandığı fikirler vardır. Bu fikirler insana sadece elem vermiş ızdırabdan ızdıraba sürüklemiştir. Bazı sosyologların, insanlığın ilk zamanlar tarihinde yaşadığını zannettikleri dinler halâ değişik şekiller altında yaşamaktadır.

Animizmin ve totemizmin müşterek unsuru, Malenezya'lıların tabiri ile MANA'dır. Manâ; hem maddî, hem manevî değeri olan, her yere yayılmış bulunan bütün yaratıklarda görülen, şahsiyet dışı bir kuvveti gösterir. Bu kuvvet, kalıbı içine girdiği, sujelerden o kadar bağımsızdır ki, onlardan evvel var olduğu gibi, son ra da yaşar. Kişiler ölürler, kuşaklar geçerler ve yerlerine başkaları gelir. Fakat bu kuvvet dâima canlı, aktüel ve kendine benzer olarak kalır.

Totem yani bir hayvan, bir bitki veya bir madde bu kuvvetin maddileşmiş vücutudur. Ruhculukta ise, ataların ruhu, bu kuvvetin irtibatlandığı şeydir.

İnsanlık tarihinin en basit ve sathî şirk neveleri de Allahı kâinat veya hayatın bir tezâhürü olarak görmektir.

Totemizm'de bir hayvan veya nebat; animizmin'de cedlerin ruhu tanrılaştırılmaktadır. Zamanımızda kâinatı madde veya ruhla izah eden sistemli fikirlerin tohumlarının totemizm'e veya animizm'e dayandıklarını görmek mümkündür. Hristiyanlığın Hz. İsa'yı ilâhlaştırması, nihai tahlilde, animizmin başka bir ad altında yaşamasıdır. Komünizm ise, maddeyi ilâhlaştırması sebebiyle, totemizmin çirkin bir kalıntısı olarak yaşamaktadır. Animizm, Totemizm ve Panteizm menfi doktrinlerin değişmez muhtevâsını teşkil etmektedir. Bu doktrinler ferdin inanç, düşünce, his ve hareketlerinde, başka bir ifade ile, şahsiyetinde anormalliklerin kaynağı olurlar. Müsterek vasıfları; madde, hayat veya tezâhürlerinin ilahlaştırılması olan totemizmden materyalizme kadar bütün sol doktrinler insanı esirleştirir, şahsiyetini yıkar.

Düşünce sahasında sol doktrin; hayat kâinat veya tezâhürlerini değerlendirmeye prensibi hâline getirir. Ya akıl, ya beş duyu veya sezgi hakikatı bulmanın tek vasıtası hâline gelir. Böylece akıl, duyular veya sezgi ilâhlaşır. «Bu vasıtaların bilemediği hiç bir husus yoktur.» denir. Bu suretle, akıl, beş duyu, sezgi ve vahiy arasında ki birlik parçalanınca düşüncede buhran başlar.

İnsan, karşılaştığı problemleri halletmek için, doğru bilgiye ve doğru değerlendirmeye (ölçme) metoduna sahip olmalıdır. Aksi halde buhran şiddetlenir. İnsan aklı, duyuları veya sezgilerine esir olur. Aklın ilahlaşması anında, fert aklın kölesi olmuştur. Aklın bilme hududu hâricindeki gerçek, fert için, bir inkâr mevzuu olur.

(Devamı var)

Milletin iman, ahlâk, kültür, tarih ve menfaatine bağlı haftalık siyasî MİLLÎ DAVA MECMUASI

Yıl: 1 — Sayı: 11

SAHİBİ

Ömer Ziya Belviranlı

MESUL MÜDÜR

SELİM ARKOÇ

İDARE YERİ

Babıâli Cad. No: 50/4

Cağaloğlu — İSTANBUL

Fiatı : 150 kuruş.

Dizgi :

SEN - AL MATBAASI

GÜNES MATBAACILIK

T.A.Ş. Cağaloğlu - İst.

Abone Şartları:

Bir senelik: 70 Lira

6 Aylık: 35 Lira.

3 Aylık: 18 Lira.

BAŞYAZI

Millî Mücadelemizin Zaferi

Geçtiğimiz hafta Konya'da milletimizin hayat müdafaası çelikleşiyor ve biliniyordu. Türk milletinin, muhtesem tarihini ulvî ahlâkını ve mukaddes dinini korumağa hazırlanan bir kılıncı dövülmekteydi. On binler Konya'da millet varlığını, dinin bekasını ve devletin devamını hançerleyen beynelmilel yahudiliğe, usaklarına ve siperine sığındığı köhne düzene karşı ilânı harp ettiler. Son asır millî tarihimizin en mühim hâdisesi, istikbalde kat'i surette anlaşılacaktır ki, Millî Mücadelemizin Konya'da diktiği zafer sancağıdır. Onbinlerce mü'minin, yeni millî misak etrafında birleşmesi 4 Nisan'da yapılan büyük yürüyüşle gerçekleşti. Takımlar, bölükler ve sancaklar halinde, millet evlâtları, istikbalin tarihimize lâyük Türkiyesine doğru yürüyorlardı. Yürekları hâlâ en ulvî heyecanla çarpan dedeler, nıneler, taşıdıkları ağır mesuliyetin olgunlaştırdığı gencecik başlar, nasırlı elleriyle millet hayat kavgasına güç katan sanatkarlar, köylüler ve işçiler; zihin güçlerini bütün varlıklarıyla beraber millet, din ve devletin korunmasına vakfeden münevverler, öldü sanılan bir milletin dirilişini bütün cihana ilân ediyorlardı.

Millî Mücadelemizin Konya'daki zafer mitingi, yürüyüşü ve millî uyanış sergisi, milletimizin hayat kavgasında ruhunun derinliklerinde hissettiği emelleri, özlemleri ızdırapları, şuurlu birer hedef haline getiriyor. Böylece millî mücadelemiz çocukluk devrini atıyor, gerçekçi bir mücadele potasına dökülüyordu. Konya yürüyüşünün ulvî manzarası millî uyanış sergisine gösterilen görülmemiş alâka, milletimizin ruhunda gömülü enerjinin millî mücadelemizin kalıbı içinde nasıl muazzam ve karşı konulması imkânsız bir güç olduğunu ortaya koyuyordu. Mitinge ve yürüyüşe iştirak eden ve sergiyi gezen onbinlerce mü'min millî inkılâbın hedefleri ile dolu ve eski şeref ve büyüklüğüne kavuşmuş bir Türkiye müjdesi ile tarlalarına, fabrikalarına, dükkânlarına dönüyordu. Millî mücadele en kat'i haliyle milletimize mal oluyor. Millî mücadelemiz milletin mücadelesinde bayrak ve kılıcı oluyordu.

Ayrıca Konya yürüyüşü, sabır ve ıhtısam ile serpilerek, fikir ve kültür mücadelesi devresini başarı ile bitiren millî mücadele kadrosu şuurlu bütün münevverlerin müzaharetî ile halkımızın rehberi haline geliyordu. Yüzbin ıftiraya göğüs germiş, en adi işkencelere 20. Asrın Türkiyesinde uğramış ve fakat yılmamış, bu köhne düzenin adi usakları tarafından ezilmeğe çalışılmış gençler milletimizin mücadelesine fiilen rehberlik etmek vazifesini yükleniyorlardı. İşte bu sebepten 4 Nisan Konya Zafer yürüyüşü, millî mücadelemizde bir grup hareketinin değil, bir millet hareketinin başlangıcı; rehbersiz bir kalabalık toplantısı değil, liyakatle bir rehber kadrosunun öncülüğünde millî mücadeleye koşan ve ordulaşan bir millet toplantısı idi. İşte bu andan itibaren durmaksızın bütün Türkiye vasatında milletimizin düşmanlarını göstermek, birbirinden habersiz millî kuvvetleri birleştirmek, neticesiz kızgınlıkları, heyecanlı çıkışları millî mücadelenin barajında toplamak, milletimizi teşkilâtlamak, ve bütün milleti, hayatî mücadeleye yani

kendi mücadelesine sevk etmek esastır.

Konya'da başlayan zafer yürüyüşü bütün bir yurdu dolaşacak, ümitsizleri ümitlendirecek, zaferlerimizin müjdesi ile umudunu bileyecek ve bütün bir milleti bu ulvî kavgaya çağıracaktır. İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyük ve büyük olduğu nispette kozmopolitliğin çirkefleştirdiği şehirlerdeki bütün gayri millilikleri de koğacak hamle şimdi iman yatağından coşup, çağlayarak gelmektedir.

Şimdi Konya'da, yarın İstanbul'da, Ankara'da, Adana'da, Antep'te, Maraşta, Bursa'da hülâsa her mahalle, köy, kasaba ve kentte milletimizin zafer yürüyüşünün hazırlıkları başlayacak ve milletimiz mukala eski şeref, şan ve azametine yeniden kavuşacaktır. Bu büyük ümidimizi hiç bir felaket, ve hiç bir tehlike azaltamaz.

Nitekim, Türkiye'nin en zor ve karanlık günlerinde, bu imanı haykırarak yılmak bilmemiş Mücadele Birliği kapatılmak istenmemektedir. Ancak bu istek heveslilerin kursağına kalacaktır. Mücadelemizin güçlenmesinde en büyük payı bulunarak Mücadele Birliği'ni kapatmak hiç bir zaman bu mücadeleyi durduramayacaktır. İyice bilinmelidir ki, şahısları mahkum etmek mümkün, fakat fikirleri mahkum etmek mümkün değildir.

Mücadelemizin mihrakı olan Mücadele Birliklerini fesh etmek mümkün, ancak mücadele birliklerine ruh veren ideal, imanı ve mücadeleyi fesih mümkün değildir. İmanı sağlam olanlar, imkânsızlıklar içinde yüzbin imkân imal edebilirler. İşte gemilerini dağdan yürüten Fatih... İşte çilmez çölleri geçen büyük Yavuz...

Fatih, Bizans elçisine «Benim muktedir olduğum şeye, senin imparatorunun hayali dahi yetişemez» demişti Biz de diyelim ki, millî mücadelemize kurulan her tuzak bozulacak, milletin din, devlet ve varlığına karşı varolan bütün ihanet bataklıkları kurutulacak ve düşmana onun hayal edemeyeceği silahlarla mukabele edilecektir.

Milletin mücadelesine rehberlik eden gönüllerde taht kuran sancaklar düşmeyecek. Ve sancaklar elden ele mukaddes bir emanet olarak intikâl edecektir. Sancakların ruhu bütün bir milleti saracak ve millet düşmanlarına karşı yenilmez bir ordu haline getirecektir. Ve bugünler uzak değildir.

Milletin din, devlet ve varlığına bağlılığımızı ilân eden sancaklarımız elden ele dolaşıyorsa, milletimizi eski şeref ve azametine konuşma ümidini haykıran marşlarımız kulaklarda uğulduyorsa, millî mücadelemizin prensipleri evden eve, komşudan komşuya mukaddes bir emanet olarak imanla, ümitle, kinle, ve aşkla söyleniyorsa, düşman bize bütün ihaneti ile, alçaklığı ile yüklense, vız gelir.

Konya'da taçlanan zafer yürüyüşü, bütün yurda dağılacak, sancaklar elden ele yayılacak, millî mücadelenin sancakları son zaferin işareti olarak dalgalanacaktır.

Selâm millî mücadelenin mü'min hizmetkârlarına.

Selâm bütün millete.

Allah'ın lutfu üzerinizden kesilmesin zaferiniz daim olsun.

YENİDEN MİLLÎ MÜCADELE

Milletin Kalbinde Yaşayan MÜCADELE BİRLİĞİ KAPANMAZ

MÜCADELE BİRLİĞİNİN MÜDAFAASI

SAYIN HAKİMLER,

Huzurunuzla Ceza Kanununun 155 ve 312 nci maddelerini ihlâl ettiğimiz iddiasıyla getirilmiş bulunuyoruz. Neşrettiğimiz bildirinin bütün unsurları itibariyle suç teşkil etmediğine yürekten inanıyoruz. Bilirkişi raporu dolayısıyla belirttiğimiz hukuki mütalâaları yeniden tekrarlamayı uygun bulmadık. Bu konuda avukatlarımız gerekli müdafaayı yaptılar.

Prensip olarak inanılan fikirler sebebiyle ithama uğrayınca şahsın değil, fikrin müdafaası bir zarurettir. İşte biz de bu zarurete uyuyoruz. **DAVAMIZIN MAHİYETİ, ÖZÜ İTİBARIYLA MİLLET HAYATININ KORUNMASI DAVASIDIR.**

Hukuk kaideleri, beşerî olayların ölçüleceği bir kıstas ise, olayın belli kanun maddesinin kapsamına girip girmediğinin tesbiti önce olayın doğru bir şekilde değerlendirilmesine bağlıdır. Ne yazık ki, Savcılık makamı bu değerlendirmeyi kasıtlı bir niyetle yapmış olup fikri tarafsızlıkla taban tabana zıt sakim bir yola girmiştir. Bildirimiz, Türk milletini ölüm batağına gömmek isteyen beynelmîl yahudiliğin ve usakların canavarlık ve hiyanetlerine karşı bir haykırış ve bir feryat olduğu halde, savcılığın gayretleriyle davamız âdi bir cürüm gibi gösterilmekte ısrarla devam edilmektedir. İddialar hukuk ve adalet ve mantık esaslarına açıkça taarruz ettiği aşikâr olan bilirkişi raporunu da aşarak ve gayri millî basınla işbirliği ederek «Mücadele Birliği»ni halk efkârı önünde ve mahkemeniz içinde terzîl etmeye yönelmiştir. T.Ö.S.'ün tehâlükle atılarak aleyhimizde açtırmaya gayret ettiği dâva açılmıştır.

Savcılık makamı bir kanun adamı olarak değil daha ziyade «Bilimsel Sosyalizm»in harareti bir taraftarı gibi hareket ederek kanunun verdiği yetkileri aleyhimizde kullanmak için ne mümkünse yapmıştır. Bir insanın bir ideolojiye gönülden taraftar olması mümkündür; ancak bu insanın kanunun kendisine verdiği yetkileri tasımlarını mahkûm ettirmek için kullanmasını akıl almaz. Ve buna müsaade edilemez. İddianamede Mücadele Birliği aleyhinde ne söylenmek lâzım gelirse söyleniyor. Bunun için henüz dâvası görülen bir cinayet vakıasına adı karışan bir arkadaşımızın varlığından istihbarat teşkilâtının verdiği ileri sürülen rapora uzanılıyor ve mahkemeniz tesir altına alınmaya çalışılıyor.

Ayrıca bizim ithamımız yetmiyormuş gibi komünizmin maskeli yuvalarının müdafaasına geçiliyor. T.İ.P., F.K.F., T.Ö.S. ve Disk gibi maskeli komünist ocakları bir avukat gibi savunuluyor. Bu müesseselerin kurucuları ve faaliyetleri itibariyle, ne mahiyette oldukları aklı selim sahibi her kişinin bildiği gerçeklerdendir. Bu husustaki geniş dökümanlarımızı burada arz edemedik. Birçok faaliyeti dolayısıyla mahkeme huzuruna çıkartılmış bu teşekküllerin komünizme karşı olduğunun iddianamede ileri sürülmesi yukarıda arzettiğimiz zihniyetin mahsulüdür.

Bizim gizli ve açık gayelerimiz olduğundan bahseden savcılık acaba T.İ.P., F.K.F., T.Ö.S., Disk Devamı 14. Sayfada

Mücadele Birliği büyük Türk Milletinin tarihinden doğmuş, yüce imanından zuhur etmiş, milletin duasına karışmış, ızdırabıyla yoğrulmuş, şehit dedelerimizin hatırasıyla dolmuş ve bütün millete malolmuş bir iman ve fikir hareketidir. İşte bu sebepten kurulan tuzaklar parçalanacak ve milletin mücadelesi zaferle taçlanacaktır. Mücadele Birliğine kânunî engeller koymak mümkün; fakat mücadelesini durdurmak ve zaferine mani olmak mümkün değildir. İnançlarımız elden ele kanlı bir şehidin kılınca gibi dolaşacak ve orduların bu millet, asırlık ızdırabının sorumlusudun, devlet ve millet düşmanlarını, kahredecektir. Dört seneyi aşan bir zamandan beri Konya, Afyon ve İstanbul'da mücadelesini sancaklaştıran Mücadele Birliği millet düşmanlarının boy hedefi haline gelmiştir. Mücadele Birliği'nin Türkiye'mizde her an katmerleşen iktisadî, siyasî, ahlâkî zulüm ve buhranı ve mesullerini devamlı olarak açıklaması, Türkiye'mizin yarınlarını hazırlayacak kadroları teçhiz etmesi milletimizin düşmanı beynelmîl yahudiliği ve Türkiye'deki ajanlarını telâşa düşürmüştü. Nihayet Kayseri, Taksim, Konya hadiselerini bir bildirimlerinde, komünist tecavüzü karşısında, millî ruhun bir direnişi olarak vasıflandırmaları Mücadele Birliği'nin kapatılması için kafi sebep sayılmış, bir seneye yakın bir zamandan beri devam eden dava iki gün evvel karara bağlanmıştır. Karar temyiz edilecektir. Hatırlanacağı üzere Mücadele Birliği aleyhindeki bu davayı kızıl ihtilâl yuvası T.Ö.S.'ün talebi üzerine, hak kında komünizm propagandası suçundan dolayı takibat yapılan bir savaç yardımcısı açmıştır. Kendileriyle görüştüğümüz Mücadele Birliği yetkilileri mücadelenin devam edeceğini ve pek yakında Ankara, Adana, Antep, İzmir, Sivas, Trabzon, Erzurum ve Bursa'da Sancaklar açılacağını ve uzun zamandan beri plânladıkları halkı uyarıma faaliyetlerine büyük bir hızla devam edeceklerini bildirmişlerdir. Halen Konya'da on binlerce kişi Mücadele Birliğinin sergisini ziyaret etmektedir. Konya'da yapılan muhteşem yürüyüş ve mitingden sonra İstanbul'da da aynı serginin açılması beklenmektedir.

Birliğin feshi ve üç mücadelecinin mahkûm edilmesi hakkında kararın verildiği Konya Mahkemesinde yapılan ve aşağıda takdim edeceğimiz Konya müdafaanamesi, geniş tezahürata vesile olmuş, binlerce Konyalı mahkemeyi dikkatle ve heyecanla takip etmiş, ve mücadeleciler mahkeme salonundan Genel Merkeze kadar büyük tezahüratla, sevgi gösterileriyle teşci edilmişlerdir.

Millî mücadelemizde dönüm noktası teşkil edecek olan Konya müdafaanamesini takdim ediyoruz:

Mücadele Birliği Genel Başkanı Sayın Necmeddin Erişen mahkeme salonunda son müdafaasını yaparken görülüyor. Mücadele Birliği'nin halkı teşkilâtılama istikametinde gelişen çalışmaları hiç ara vermeden devam edecektir. Genel Başkan tok sesiyle savunmasını yaparken salon, tek bir kalp ve kulak olmuş O'nu dinliyordu. Konvahlara ve milletimize itimat telkin eden bu tok ses hiç bir zaman susmayacaktır. Tabelâlar İner, «Milletin mücadelesi» devam eder.

ÇAPALI MİLLİYETÇİLER ÜNİVERSİTEDEKİ KIZIL TERÖRÜ AÇIKLIYOR

**AZİZ MİLLET!
BÜYÜK TÜRK MİLLETİ!**

**Sana komünistlerin kahbece kurşunlarına ve
alçakça taarruzlarına karşı Din, Devlet ve Millet
için direnen evlâtların olarak sesleniyoruz**

AZİZ MİLLET!...

Milletini seven subay, öğretmen, memur!
Milletine bağlı talebe, işçi, köylü!...
Devletin, ordunun ve memleketin sahibi ve
efendis! Aziz Millet!...

DUR! DİNLE! ve UNUTMA!...

Millet felâketler içine sürüklenmek isteniyor. Milletlerin yol göstericisi olan asıl Türk Milleti tarihe gömülmek isteniyor. Şerefli ecdadımızın oluk oluk kan dökerek bize emanet ettiği mübarek vatan toprakları parçalanmak isteniyor. Şerefli ecdadımızın oluk oluk kan dökerek bize emanet ettiği mübarek vatan toprakları parçalanmak isteniyor. Gerçek emperyalistlerin maşası Amerika ve Rusya elele vererek, içimizden elde ettikleri ajanlar ve teşkilâtlarla milletimizin iman, ahlâk ve kültüründen müteşekkil ideolojik yapısını yıkmaya çalışıyorlar.

Amerika'nın siyonist politikacıları ve sermayedarları askeri ve mali yardımıyla Yunanistan'ı, Anadolu'yu işgale hazırlamaktadırlar. Papalık ve Fener patrikhanesi de milletimize ve vatanımıza, yeni komplolar hazırlamakla meşguldürler. Kızıl emperyalizmin baş güdücüsü Rusya ise memleketimizi bir emniyet bölgesi olarak görmekte ve işgal için fırsat kollamaktadır. Küba bühranı sırasında komünist idarecilerin sözleri ve Rusların sık sık boğazları istemeleri bunu ispatlamaktadır. Komünist Rusya içimizdeki beşinci kolları T.I.P., TÖS., DEV - GENÇ, T.M.G.T. ve buna benzer ajan yuvaları, maske teşkilâtlarıyla önce milleti parçalamaya, kamplara ayırmaya, sonra da yutmaya hazırlanıyor. Milletimize Türkistan'ın ve Çekoslovakya'nın akibeti hazırlanıyor.

Alın teri vergilerle kurduğun üniversite içinde yaptıkları sabotaj hareketleri sana önemli gerçekleri hatırlatmalıdır.

Dişarbakır'daki sabotaj hâdiseleri sebebiyle alçak plânları iyice belli olan komünistler, Türkiye'yi önce anarşiye, sonra da ihtilâle götürmek için fırsat arıyorlar.

Bunun için mason üniversite rektörlerinin ve iktidarların, kasden ihmal ettiği masum talebe haklarını istismar ederek, üniversitelerde boykot ve işgallere başladılar. Üniversiteyi silah deposu haline getiren bir avuç komünist eşkiya gürûhü, bu milletin öv evlâtlarını derslere sokmadılar. Politikayı meslek edinen «BUNAK»lar da «Boykot ile işgal aynıdır» diyerek bu çapulculara alkış tutuyorlardı. Mason localarının yatırımları ve senelerdir millete kan kusturan politikacıların alkışlarıyla şımaran komünistler, üniversitede sağcı talebelere her türlü işkenceyi revâ görüyorlar. Halk mahkemelerinde millete bağlı talebelere hakaret ettiler. Hayvanları bile tiksindirecek işkenceler yaptılar. Yıldız Akademisinin önünden camiye gelen bir ihtiyarın sakalından tutulup, dinine, ahlâkına, sakalına, örfüne, ade-

tine, tarihine küfredildi. Kimya laboratuvarlarında, rektörlüklerde, anfilerde dinamit ve bomba patlatılarak millet malı hunharca tahrip edildi. Üniversiteler yine bizzat bunlar tarafından tel örgülerle çevrildi, kapılara cereyan verildi. Elleri makinalı tüfekler bulunan caniler, üniversite kapılarında, sağcı talebeleri okula sokmak için nöbet tuttular. Millet in ideallerinin ve aziz şehitlerimizin kanlarının sembolü bayrağımız yerine kızıl paçavra astılar. Camiler bombalandı. Millet in evladı, güpegündüz sokak ortasında şehit edildi.

Son günlerde tertipledikleri uydurma bağırışlık haftası ile kızıl sabotajlarına hız verdiler. Bir kaç seneden beri sızmaya muvaffak olamadıkları Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nu bastılar. Önceki ihanetlerine bir yenisini daha eklediler. Komünistleri o güne kadar himaye eden kanat veren, okul basan komünistleri cezalandıracağı yerde, milliyetçilerin okulda faaliyet göstermesine mani olan okul müdürünü hastahane lik ettiler. Okulu dinamitlediler. Duvarlara kurşun sıktılar. Sağcılar kurşun yağmuruna tuttular. Ve sonunda okuldaki milliyetçilerin kahramanca müdafaası karşısında kaçmak mecburiyetinde kaldılar. Okul basan komünistler sadece göstermelik takibata uğradılar. Fakat bu takibatın daha öncekiler gibi netice vermeyeceği belli idi. Nitekim öyle oldu.

Komünistler fakülteleri yeniden üs haline getirdiler. Derse devam etmek isteyen Çapalı milliyetçiler fakülteye sokulmadı veya halk mahkemesine çekilerek işkence edildi. Sağcı profesörler dövüldü. Yirmi gün okula sokulmayan talebeler, sınıfta kalma ihtimali ile karşılaştılar. Rektör, üniversiteyi üs haline getiren komünist canileri polise teslim edeceği yerde, onlara yatak ve yemek temin etti, barındırdı. Kardeş kanının akmasına fırsat hazırladı. Çapalı milliyetçilere meselelerini halletmek için randevu verirken; diğer taraftan da komünistleri okula davet ediyordu. Saat 8.30 da randevu vermesine rağmen okula gelmedi. Ama daha önceden haberdar ettiği komünistler, milliyetçiler üzerine dinamitle, molotof kokteyli ile sten makinalı tabanca ile, dürbünlü tüfeklerle ateş etmeye başladılar. Kendilerini güçlülükle koruyan milliyetçiler, bir anda Beyazıt meydanında çığ gibi büyüyen halk arasına sığındılar. Komünistler üniversite kapısından çıkarak ellerindeki silâhlarla halk üzerine ateş açtılar. Halktan yana olduğunu söyleyen hainler, böylece ne kadar millet düşmanı olduklarını isbat ediyorlardı. Komünistleri her an himayesine alan polis, bu hadiselerle sadece seyirci kaldı.

AZİZ MİLLET!...

Bu mason - komünist işbirliği yeni değildir. Çin'i komünistleştiren masonluk Türkiye'mizde de aynı ihanetleri tekrarlamaktadır. Beynelmîl siyonizmin ön karakolu masonluk, kendi kan-

lı saltanatını sürdürebilmek için bu milletin evlâtlarını birbirine kırdırmaktadır

Vietnam ve Kore'de yaptıkları gibi mason iktidarlar, bütün beynelmîl kuvvetler, Türkiye anarşiden kurtulmasın, zaaf içinde bocalasın ve kuvvetten düşsün diye, milliyetçilerin tikrîkle boğabileceği bir avuç satılmışı karakolda, adli yede ve her yerde himaye etmektedir. Sağcıların yaptığı milleti uyarma hareketleri, komünistleri zayıflatır diye darbenlenmekte ve yapılan her hareket gayri millî basın ve radyo tarafından, Çin komünistleri gibi «GERİÇİLİK VE İRTİCA» diye takbih edilmektedir.

Komünistlere karşı mücadele veren millet evlâtları hapis hanelere doldurulmakta ve hücrelerde çürütülmektedir.

Üniversiteli milliyetçi gençlik komünistleri çıkarttığı ile boğmağa muktedirdir. Konya, Erzurum, Bursa ve İstanbul'da milletin biriken kin ve intikamı bir avuç satılmışı tepeleyince telâşa düşen masonluk gazetesiyle, radyosuyla milletin ezaret zincirini biraz daha sıkırmaktadır.

Komünistlerin tecavüzü, gösteri yürüyüşü olmakta; dinini, vatanını ve milletini korumak üzere davranan halk gerici olarak damgalanmaktadır. Görülüyor ki, siyasî iktidarlar meflûttur. Ancak bir avuç teşkilâtli bozguncunun karşısında mukaddes dinimizin varlığını, devletimizin devamını ve vatanımızın bütünlüğünü korumaya azimliyiz. Bütün bir millet olarak icabederse, sokaklarda siper kazmak ve kanımızın son damlasını sokaklarda akıtmak pahasına da olsa vatanın bütünlüğünü koruyacağız.

Çanakkale'de beynelmîl millet düşmanlarının mitralyözleriyle şehit olan Mehmed, bu ideal için şehid oldu. Onların miraslarının ağırlığını her an omuzlarımızda hissediyoruz

EY MİLLET EVLÂDI!...

Artık iyice anlaşılın ki, Türkiye'de, millet ile Millet Düşmanları arasında, milletin kaderini tayin edecek bir mücadele yürütülmektedir.

Fakat bu savaş böyle devam edemez. Şerefli bir millet ayaklar altında sürünmez. İmanını kaybetmeyen millet ölmez. Tarihin şerefli olan bir millet yıkılmaz. Millet in hayat mücadelesinde savaşacağın yeri seçmelisin!

Ey Gazi Alpaslan'ın ideolojisine bağlı olan millet evlâdı!...

Şerefli başını kaldır; Bak!... Sana ecdadının şanlı hatırasının yaşayacağı aydınlık bir gün doğuyor. Ağlamayı bırak! İnan, düşün, ve savaş! Atalarının ideolojisi senden bunu istiyor.

AZİZ MİLLET,

Sana sokakta kurşunlanan, komünistlerin hergün alçakça hücumlarına göğüs geren ve mil-

Devamı 14. Sayfada

Kızıl Pazartesi KİMLER

Geçtiğimiz hafta İstanbul Üniversitesinde bir takım hadiseler cereyan etti. Basın ve radyo ise olaylara sağ-sol çatışması süsü veriyordu. Oysa hadiseler gayri milli basının ve radyonun anlattığından çok daha farklı idi. Olay günü Çapa Yüksek Öğretmen Okulunun milliyetçi talebeleri Üniversite Rektöründen aldıkları randevu üzerine rektörlük binasının önüne gelmişlerdi. Niyetleri sadece rektörle görüşmekti. Çünkü bu gençler bir aydır fakültelerde derse devam etmiyorlardı. Eğer fakülteye gidecek olsalar orada üstlenen silahlı militanların tecavüzüne uğrayacaklardı. Üniversite de milliyetçilerle sınırlı komünist olmadıkları ve komünistlere düşman oldukları için halk mahkemelerine çekiliyor, hayvanları bile tiksindiren işkencelere maruz bırakıyorlar. Derslere ve laboratuvarlara devam edemeyen yüzlerce talebe sınıfta kalma ihtimali ile karşı karşıyaydı.

REKTÖR ORTADA YOK

Üniversite'nin mason rektörü Nazım Terzioğlu 6 Nisan Pazartesi sabahı saat 8.30 da Çapa'lı öğrencilerle konuşmak için söz veriyor, fakat verdiği randevu saatine rektör Nazım Terzioğlu ancak bir buçuk saat geçtikten sonra geliyordu. Çapa'lı talebeler biraz daha bekleyip gitmeyi düşünüyorlardı. Fakat o anda patlamalar duyuldu. Komünistler sten makinalı tabancalarla, dinamitlerle, molotof kokteylleri ile Çapa'lı milliyetçilerin üzerine hücum ettiler. Atılan kurşunların tesiri ile ilk anda biri ağır olmak üzere dört milliyetçi genç yaralandı. Milliyetçi gençlerin bazılarının rektörlük binasına sığındığını gören komünistler binaya hücum ettiler. Kurşun, dinamit ve bombaların tesiri ile bina tahrip oldu. Bir milliyetçi genç daha yaralandı. Böylece komünist saldırısında beş milliyetçi yaralandı. Çapa'lı milliyetçiler bir komploya kurban gitmişlerdi. Mason rektör randevu bahanesi ile kendilerini üniversiteye davet etmiş sonra da gizlice komünistlerle haber vermişti. Silahlanan komünistler, rektörle işbirliği yaparak milliyetçileri kahpece arkadan kurşunlamışlardır.

Bir ara silah seslerinin kesilmesi üzerine, Çapa'lı milliyetçiler Beyazıt Meydanına çekilmek zorunda kalmışlardı. O sırada atılan silahların sesi ile silkinen binlerce kişi Beyazıt Meydanında

toplanmaya başladı.

HALKIN KOMÜNİSTLERE KARŞI TEPKİSİ BÜYÜK

Meydanı dolduran kalabalık olayı öğrenince komünistleri şiddetle protesto ediyordu. Uşak ruhlu bir avuç komünistin kendi öz evladını kahpece kurşunlanmasına tahammül edemiyordu. Sözde halk için çalıştıklarını söyleyen komünistler halka karşı olan düşmanlıklarını gizliyemediler. Üniversite bahçesinden halka karşı en namussuzca hareketlerde bulundular. Ve halka karşı ateş açıldılar ve iki kişiyi yaraladılar.

Polis olay yerine çok sonra geldi. Normal olarak üniversiteye girerek suçluları yakalaması icap ederken meydana toplanan masum halkın önüne barikat kurdu. Tecavüzler halktan ve milliyetçilerden geliyormuş gibi komünistleri himaye etmeye başladı. Milleti korumakla görevli olan emniyet kuvvetleri açıktan açığa komünistleri korumakta idi. Millet anlamıştı ki düşmanlarına karşı kendini yine kendisi koruyacaktır. Milliyetçi üniversitelilerle birlikte alanı dolduran onbinlerce halk üniversitede üslenmiş bir grup Yahudi uşağı komünisti, tepelemek için yemin etti.

EMNİYETİN KAYITSIZLIĞI DEVAM EDİYOR

Polisin Üniversite bahçesinde mevzilenen komünistlere seyirci kalması komünistleri iyice şımarttı. Cesaret bulan caniler bu sefer de silahlarını Beyazıt Meydanına toplanan halka tevcih ettiler. Halkı yayılım ateşine tuttular. Atılan kurşunların tesiri ile bir seyyar satıcı ve bir kadın yaralandı. Polis halâ müdahale etmiyordu. Millet gördü ki canı tehlikede, emniyetin aldıracağı yok, komünistlerin cezasını kendi vermek istedi. Bu en tabi hakkı idi. Tpkı Erzurum da ve Trabzon'da olduğu gibi Üniversiteye girip katilleri kendisi cezalandıracaktı. Fakat komünistlerin kurşunlarına seyirci kalan polis buna müsaade etmedi.

Daha sonra olay yerin piyade birlikleri geldi. Komünistler «burjuva ordusu» dedikleri şerefli Türk Ordusunu görünce kaçmaya başladılar. ODTÜ'nde çürük yumurta attıkları ordu yine karşılarında idi. Bu sırada pek çok komünist

Çapa Yüksek Öğretmen Okulu Talebe Cemiyeti Başkanı Şefik Dursun, Komünistlere karşı verilen mücadeleyi, kendi okulunda başarıya ulaştıranlardan.

emniyetin gözü önünde silahları ile birlikte üniversiteyi terk etti. Polis halâ içeri girmemişti.

Bütün Yahudi uşağı komünistler ellerini kollarını sallaya sallaya üniversitenin arka kapısından çıktılar. Artık her şey tamam olmuştu. Polis üniversiteye girdi. Ama iş isten geçmişti. Bu mason iktidarın komünistleri himayesi ve milleti aldatma taktığından başka ne olabilir?

PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ

Durumu çok yakından gören binlerce kişi mason rektörün, emniyetin ve hükümetin tutumunu protesto etmek için Beyazıt Meydanından yürüyüşe geçtiler. Milliyetçi üniversite gençliği ile birlikte vilâyetin önüne kadar yürümeye karar verdiler. Fakat millete ve milletin evlatlarına canavar gibi saldıran komünistleri yakalamayan polis şimdi halkın haklı protesto gösterisine mani olmaya çalışıyor. «Rektör istifa», «Amerika Rusya Yahudiye Kukla», diye bağırılıyor. Halk komünistlerin, masonlar tarafından nasıl himaye edildiğini açıkça görmüştü. Fakat basın bunlardan bir satıra olsun bahsetmedi. Milletten yana olduğunu iddia eden gazetelerin, halkın «Mason Locası, Ajan Yuvası» diye söylediği sloganları neden örtbas ettiği gün geçtikçe daha iyi anlaşılacaktır.

Valiliğe yürüyüş izni verilmeyince Adliyeye doğru yürünmeye karar verildi. «Caniler Her Yerde, Savcı Nerede» çığlıklarıyla adliyenin tutumu protesto edildi.

GAYRİ MİLLÎ BASIN VE GERÇEK

Ertesi günü, haberi veren basın büyük bir ihanetin içinde idi. Temelinde yahudi ve ermeni sermayesi yatan malum gazeteler, olayı bir sağ-sol çatışması olarak göstermeye çalıştılar. Oysa hadise sağ-sol çatışmasından çok ötede, komünistlerin millet varlığına karşı giriştikleri silahlı bir tecavüz hareketi idi. Eğer olay bir çatışma olsaydı, mutlaka komünistlerden de yaralanan olurdu. Fakat şurası unutulmasın ki, hadisede tek bir komünistin bir damla kanı akmamıştır. Kurşunlanan, kanı akan ve yaralanan milliyetçi talebelerle masum halk olmuştur. Olayı tahrif eden mason kontrollü basının, komünistleri nasıl desteklediği ortadadır. En kapitalistinden en kızılına kadar hepsinin objektifleri eli silahlı bir milliyetçi aradı. Fakat bulamadı. Ondan sonra

Yüksek Öğretmenlilerin rektörlükte uğradıkları baskından sonra gelen polis komünistleri yakalayacağı yerde Çapalıları ve halkı Beyazıt Meydanından uzaklaştırmaya kalktı. Tabi böylece komünist katillerin kaçmasına fırsat hazırladı. (Foto: Mücadele)

Cinayetlerinden MESUL?

da utanmadan hadiseye sağ sol çatışması dediler. Üniversitede yuvalanan Yahudi ve Ermeni çocuklarının emrindeki bir avuç komünist, millete karşı silahlı bir tecavüze girişmişti. Bu hadise beynelmilel komünizmin yüz yıllık faaliyetinin sadece bir halkasıdır. Bunun dışındaki her izah tarzı yanlış ve kasıtlıdır.

Esasen hadiselerin başlangıcı eskidir. Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nda solcu militanlar bir yıldır tabanca, dinamit bomba ve bıçaklarla sağcılara defalarca saldırmışlardı. Fakat her seferinde ne idare, ne de adliye gerekli cezayı vermediler. Müsamahadan cesaret alan Çapa'lı komünistler son olarak Dev-Genç'li komünistlerle birleşerek Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na tabanca, dinamit ve bombalarla saldırmışlardı. Okulu tamamen tahrip ettikleri gibi, komünistlere devamlı surette müsamaha eden müdürü de hastahanelik ederek kaçmışlardı. Daha sonra Fen, Edebiyat ve Kimya Fakültelerinde üslenen bu komünistler Yüksek Öğretmen Okulu Talebelerini derslere sokmadılar, yakaladıklarını feci lanması için fırsat hazırlamış, ondan sonra da yaptığı ihaneti gizliyemeyip «Yemin ederim ki hadiseden haberim yok» (!) diye yalan söylemiş-

tir.

Bir çok defalar valiye ve emniyet müdürüne başvuran sağcı talebeler, buralardan da bir netice alamadılar. Rektörün valiye yüklediği ve zifeyi, vali başından savmış ve «Rektör çağırma-dan üniversiteye polis giremez» diye başından sa-vuyordu. Ne içişleri, ne de Millî Eğitim Bakanla-dan en ufak bir ses çıkmıyordu. Hülâsa asayiş ve Anayasa haklarını korumakla görevli bütün mekanizmalar komünistlerin lehine, milletin ve milliyetçilerin aleyhine çalışıyordu.

Yıllardır şımartılan komünistler efendilerin emriyle anarşiye hız verdiler. Milletin her milli uyanışına İRTİCA damgasını yapıştıranlar bir kaç ay önce komünistler için «Aşırı sol ser-serileri» millete bağlı kimseler içinde «Aşırı sağ canileri» demişti. Komünistler okul yıkar, müdür tartaklar, milleti kurşun yağmuruna tutar ondan sonra da onların gözünde sağcılar canı olur.

Bu hadiseler şunu gösterir ki, Türkiye'de açık bir «Mason-Komünist işbirliği» mevcuttur. Mason locaları beynelmilel siyonizmin ön kara-kollarıdır. Yahudilik bizzat hakim olamadıkları memleketlere mason locaları ile hakim olur. İş-

Komünist kurşunlarıyla göğsünden tabancayla yaralanan milliyetçi ve mü'min Yüksek Öğretmenlilerden Mehmet Gece.

tör ve dekanlarla mason politikacılar komünistlere kasden bol bol istismar imkânları icat etmektedirler.

Siyonizmin milis kuvveti komünizm böylece Çin de olduğu gibi mason locaları ile birlikte memleketimizi komünistleştirmek için çalışmaktadır.

Komünistler her yerde üniversite muhtariyetini, komünist faaliyetler için kullanmışlardır. Küba'nın komünistleştirilmesini göz önüne getirelim. Küba'da üniversite muhtariyetinden isti-fade eden bir avuç kızıl; tahrip, tahrik ve soba-taifalardan sonra hemen üniversiteye çekiliyordu. Üniversiteyi silah deposu ve ihtilâl süsü haline getirip komünist faaliyetlerini buradan yürüttüler. Polis müdahale edemez olmuş, anti-komünist talebeler çaresiz bir hale gelmişti. Neticede Küba'da şaşkın hale gelen hükümet iktidarı ko-münistlere devretmek zorunda kalmıştı.

Dikkat edilirse aynı taktikler bugün memleketimizde uygulanmaya çalışılmaktadır. Polis ise «Özerk Üniversite» yaftasıyla üniversiteye kas-den sokulmamıştır.

Netice olarak şunu belirtelim ki, gayri millî basın komünistlerin giriştiği her hareketi basit bir zabıta vakası olarak yaftalamaktadır. Memleketimizde komünist faaliyetler büyük milletin imanı, ahlâk, kültür ve servetine karşı girişilmiş ideolojik ve topyekûn bir saldırdır. Geçen hafta Çapa'lı milliyetçilere ve millete karşı girişilen silahlı saldırı, komünist faaliyetlerin sadece bir halkasıdır.

Gayri millî basının iğrenç şamatasına kan mayalım.

İbrahim Özdemir ve Ermeni olduğu iddia edilen Necdet Dizman gibi solcuların tabancalı saldırıya uğramış olan Yüksek Öğretmenli Yusuf Ol gun.

şekilde dövdüler, halk mahkemelerine çektiler. Bu durumu rektörle bakanlıkla, valiye ve emniyet müdürü ile defalarca görüşen milliyetçi talebeler hiç bir müsbet sonuç alamadılar. Bütün makamlar üniversitedeki komünistlerin saldırısına göz yumarak milliyetçilere sırt çevirmişti.

İşte Çapa'lı milliyetçileri rektör böyle bir görüşme yapmak için davet etmişti. Fakat Çapa'lı gençler mason rektörün kendilerine hazırladığı komplotdan habersiz idiler.

SUÇLU KİM?

Olayın açıklığa kavuşması için şu soruların cevaplandırılması lazımdır: Rektör randevusuna neden gelmemiştir? Emniyet hadiseye neden vakitinde müdahale etmemiştir? Polis, Beyazıt Meydanına geldiği halde niçin derhal içeri sokulmamıştır? Üniversite de yapılan aramada, neden hiçbir silah bulunmamıştır.

Rektör beynelmilel mason localarından talimat alan bir şahıstır. Rektör seçildiği zaman komünistlerin karşısında sol yumruğunu kaldırmak suretiyle mukabelede bulunmuştur. Komünistleri her fırsatta şımartarak üniversiteyi bir eşkiya yatağı ve silah deposu haline getirmiştir.

Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na silahlı bas-kın yapıp okul tahrip eden, müdür tartaklayan ve polisin aramakta olduğu komünistleri polise teslim edeceği yerde rektör, onlara yemek ve yatak tahsis etmiştir. Bir aylık bir zamandan beri milliyetçilerin üniversitede komünist taarruzuna uğramalarına rağmen ses çıkarmamıştır.

Son olarak bir taraftan masum yüksek öğretmenlileri görüşme bahanesi ile üniversiteye davet etmiş, diğer yandan da komünistlerin silah-

te Türkiye'de mason locaları vasıtasıyla hakimiyet kuran Yahudilik, komünizmin yeşermesi için bir ortam hazırlamakla meşguldür. Mason rek-

ÇAPALILARIN BAKANLIKLARA VE KOMUTANLARA ÇEKTİĞİ TELGRAF.

MEMDUH TAĞMACI
Genel Kurmay Başkanı
ANKARA

16 Mart 1970 tarihinden bu yana Yüksek Öğretmen Okulu talebeleri olarak biz, üniversiteye devam edememekteyiz. Buna sebep fakültelerde üstlenen komünist militanların sırf milliyetçi olduğumuz için bizi derslere zorla sokmamalarıdır. Anayasanın bize verdiği okuma hakkını kullanamadığımız gibi can ve mal emniyetimiz de tehlikededir. Bundan önce ilgili makamlara başvurduk. Fakat hepsi meselemize ilgisiz kaldılar. Son olarak 6 Nisan sabahı saat 8.30 da görüşmek üzere, rektörden randevu aldık. Bunun üzerine rektörlük binasının önüne gittik. Fakat rektör randevusuna gelmediği gibi komünist militanların silahlanıp üzerimize saldırmalarına göz yumdu.

Yüksek Öğretmen Okulunda hiçbir olağan üstü durum yokken Jandarma karakolu kurulmuştur. Oysa Fen, Kimya ve Edebiyat Fakültelerinde hergün militanların silahlı tecavüzlerine uğramaktayız. Can ve Mal emniyetimiz kalmadığı gibi Anayasanın bize verdiği okuma hakkını da kullanamaz olduk. Bu hakkı kullanabilmemiz ve can emniyetimizin korunması için polisin allerii varatmasından dolayı üniversiteye Jandarma Birliklerinin yerleştirilmesini istiyoruz. Derslere devamımız ancak böyle sağlanabilecektir. Aksi takdirde biz de silahlanalım mı?

Yüksek Öğretmen Okulu
Talebe Derneği
Yunus Erdoğan

Yüksek Öğretmen Okulu
Talebe Cemiyeti
Şefik Dursun

MILLİ ZAFER Y

(Muhabirlerimiz Konya'dan bildiriyor)
KONYA — Sabahın erken saatlarından beri bütün Konya'da heyecan ve bekleme var. Konyalıların gözleri yollarda. Belli ki bazı grupları bekliyorlar.

Saatler ilerliyor ve heyecan son hadine varıyor. Tam bu sırada Şadırvan'ın yanında bir kalabalık peydah oluyor. Otobüslerden inenler hararetle kucaklanıyorlar. Halktan yaşlı insanların gözlerinin dolduğunu görüyoruz. Yanlarına yaklaştık. İstanbul Sancağına mensup mücadeleçiler...

Saat 13.00 suları. Alaaddin tepesinin yanından kitaplı yumruk amblemlü üç otobüs. Ankaralı Mücadeleciler...

Ankara'yı, Afyon, Burdur ve diğerleri takip ediyor...

4 Nisan 1970. Mücadele Birliği Genel Merkezi'nin Başaralı Çarşısında bulunan binasının önü tıklım tıklım. İstanbul, Ankara, Afyon, Gaziantep, Burdur, Adana, Bolvadin, Adıyaman, Adapazarı, Bursa, İzmir mücadeleçilerini Konya bağrına basıyor. Miting biraz sonra başlamak üzere.

Ve saat 15.00. Sert bir ses «Millî Mücadele Mitingi»nin başladığını ilân ediyor. Bir anda Şadırvan'ın yanı kalabalıklaştı. İz diham var. Halk ön saflarda yerini alabilmek için hücum ediyor.

Yürüyüş başladı. Ayyıldızlı bayrağın arkasında kitaplı yumruk. Milletin düşmanlarından hesap sorulacağını en güzel misali. Onu geriden «Millî Mücadele» bez afişi takip ediyor. Arkadan sıra ile şu pankartlar dikkatleri çekiyor.

«MESULLER SUSARSA MİLLET KONUSUR», «RUS ELÇİLİĞİ KOMÜNİSTLERİN PARA DEPOSUDUR», «MİLLETİMİZİ KANIMIZLA KORUYACAĞIZ», «KOMÜNİSTLER MİLLÎ ORDU DÜŞMANIDIR», «HALK SAVASINI KİŞİRTANLARIN SONU YAKINDIR.»

Biz bu afişleri okurken kulakları yırtan sloganlar söylenmeye başlandı. «MA-SÖN LOCASI, AJAN YUVASI». Kortej ilerliyor. Kalabalığı, saymak mümkün de-

Millet düşmanlarına karşı, Mücadele Birliği'nin tertip ettiği mitinge 40.000 kişi iştirak etmiştir. Miting meydanında görülen sadece insan başıydı. Fotoğrafta, onbinlerce millet evladı tek bir gaye uğruna toplanmış vaziyette görülüyor. (Foto: Mücadele)

gil. Büyük bir intizam ve yüzer kişilik gruplar halinde kortej, disiplinli ve ağır bir şekilde ilerliyor.

Kortejde her türlü insana rastlamak mümkün. İşçisi, köylüsü, talebesi, ihtiyarı, genci... Ve bir pankart daha. «İŞÇİ, KÖYLÜ, PATRON DEĞİL MİLLET VAR»

Saat 16.00 ya doğru kortej, Türbenin yanına geldi. Bu sırada «YAŞASIN MİLLÎ ORDU» sloganı tekrarlanıyordu. Türbe'yi geçerken Mehter Marşlarının çalındığını işittik.

Toplulukta dikkatleri çeken bir grup var. Bozkır'lı Mücadeleciler. Mitingin yapılmasından bir gün evvel Bozkır'da, komünislerin boyunlarına yular rakıp, sokaklarda dolaştırmışlar. Bozkır'lı Mücadelecilerin çoğunluğu işçi ve köylü. Sırf miting için Bozkır'dan gelmişler. Yanlarına vardık. İçlerinden heyecanla bağırarak ve yumruk sıkarak birine sorduk:

— Ne iş yapıyorsun?
— Kalorifer işçisiyim.
— Mücadele Birliği'nin sizi kurtaracağına inanıyor musunuz?

— İnşallah... Zaten tek ümidimiz ol.
Karatay Lisesi'ne varmadan bir grup kadın ve çocuk görünüyordu. Onların dik-kati «ÇOCUK KAMPI DEĞİL, ANA KU-CAĞI İSTERİZ» pankartına takıldı. Alkış-ladılar.

Binaların damları dolu. Evlerin pen-cere ve balkonlarından insanlar sarkıyor. Resmî binaların üzerinde de aynı duruma şahit oluyoruz. Slogan ve alkış tufanı so-kaklarda yankı yaparken, kortej Karatay Lisesi'nin önüne geldi. Burada dikkatler, duvarlara daha evvel yazılmış yazılara tek-sif edildi. Bir iki tanesini okuyoruz: «Vİ-ETNAM DEĞİL TÜRKİSTAN», «KAN, KAN, KAN, KIBRIS, KUDÜS. TÜRKİS-TAN.»

Kortejin ortasında ağır ağır ilerleyen bir taksiden anons yapılıyor.

«Kafkasya'da soğuktan, Yemen'de su-suzluktan şehid düşen ecdadımıza, verilmiş sözümüz var. Ninelerimizi diri diri yakan, gelinlik kız kardeşlerimizin göğsünü balta ile kıranlardan intikam alacağız.»

Yürüyüşe katılanlara tarihin hatırlatıl-ması, ecdada reva görülen zulmün anlatıl-ması üzerine, «İNTİKAM, İNTİKAM» ava-zeleriyle Konya çınıyor. Millî Ordu'ya bü-yük tezahürat yapılıyor. Halk ordusu iste-yenler şiddetle lânetleniyor.

Kortej Alaaddin Tepesine geldi. Gö-rülmeye değer bir manzara. Düşmanını ta-myan milletin sellesip, ordulaşıp aktığı Alaaddin caddesi, sanki evlâtlarını görmek ten dolayı büyük bir sevinç içinde. Evefl. Yeniden «Millî Mücadele» yaşanıyor, «Mil-lî Mücadeleciler» alkışlanıyor. Miting ala-nına gelinirken izdiham başgösterdi. Bu-nun üzerine hatip, gruplara yerlerini bil-dirdi.

Hatiplerin bulunduğu kürsüye ihtiyar bir dede'nin çıkmaya çalıştığını gördük. Yaklaştık. 1307 tevellüdlü (doğumlu) imiş. Sorduk:

— Baba, İstiklâl harbine iştirak etmiş miydiniz?

Genel başkan Necmeddin Erişen'in konuşması sloganlarla sık sık kesilmiştir. Düşmandan intikam almak için 40.000 sağ yumruk hınçla, bir anda havada sıkıldı. Ve bu hınçla havada sıkılan sağ yumruklar aynı finçla millet düşmanlarının beynine ineceği güne hazırlanmaktadır.

ETİN ÜRÜYÜŞÜ

Tuhaf tuhaf yüzümüze baktı. Şefkat ve hiddet karışımı cevap verdi:

— Ne demek evlâdım?. Yedi yerden yaram var.

Tekrar sorduk:

— Baba, Mücadele Birliği'ni ne zamandan beri biliyor ve faaliyetlerini takip ediyorsun?

— Doğduğumdan beri evlâdım!

Gözlerimiz yaşardı. Daha çok şey soracaktık. Fakat verdiği cevaplar üzerine son derece duygulandık. Soramadık. Ayrılrken yeniden Millî Mücadele'yi yaşayan ihtiyar dedenin, hâlâ hatiplerin yanına çıkmaya çalıştığını gördük.

«TRAKYA'DAN, TÜRKİSTAN'DAN FERYADIM, PARÇA PARÇA YÜREĞİM, CİĞERİMİ DAĞLADIM.»

Genç bir hatibin yukarıdaki mısraları söylemesi ile beraber herkes dikkat kesildi. İğne atılsa yere düşmeyecek olan topluluktan, çıt çıkmıyordu. Ne zaman ki, hatip:

«BİZ ŞANLI ECDADIMIZIN KİNİNE BAĞLANIRIZ, İNTİKAM ATEŞİYLE YANAN OSMANLILARIZ.»

dedi. İşte o zaman, «HEYY!! GELİYORUZ İNTİKAM ALACAĞIZ» sözleri, Alaaddin Tepesine çarpıyor, yankılanıyor ve düşmana haber veriyordu. «İntikam Alınacaktır.»

Beklenen an... Saat 17.10. Miting takdimcisi Mücadele Birliği Genel Başkanı Necmeddin Erişen'in konuşmasına başlayacağını bildirdi. Yer, gök inliyor. Sağ yumruklar havada. Ağır, sert fakat kararlı bir ses:

—« Aziz milletimin şerefli evlatlarırt» diye konuşmaya başladı. Konya'lılar bu sesin aşinasıydı. Necmeddin Erişen konuşuyordu. Saatlar 17.15'i gösteriyordu.

Erişen konuşmasında özetle şunları söyledi:

«Milletimiz tarihin en karanlık günlerini yaşıyor. Milletimiz siyasi, ahlâki, kültürel, iktisadi buhranlar içinde kıvranıyor. Milletimi kimse işitmiyor. Milletim sahip-siz. Yıkılan yuvaların, kırılan kolların, kirlenen namusların canilerden hâlâ, hâlâ intikamı alınmadı. Milletim ızdırabını yaşayacak baş istiyor.

Kapitalizm ile millî sermaye gayri millî hale getiriliyor. Komünizmle beynelmîlel sermayeye peskeş çekilmek isteniyor.

Fakat bu zulüm devam etmeyecektir. Milletim şerefle, haşmetle ayağa kalkacaktır. Bir taraftan bu milletin ayrılmaz parçası Doğu'lu kardeşlerimize komünist Barzani'nin propagandası yapılırken, diğer taraftan Amerika'nın, Rusya'nın, İngiltere'nin beraberce kışkırtıkları Ermeniler, yurdumuzdan toprak istiyorlar. Papalık ve Ferner patrikhanesi ise milletimize yeni oyunlar tertinlemektedirler.

Milletin teminatı millî ordu'ya küfrediliyor. Sion, mason ve hristiyan kuvvetlerin ajanları bu milleti el birliği ile komünistleştirmeye çalışıyorlar. Milletin gençliğini hayasızca fuhşa teşvik ediyorlar.

Üniversitede millete ihanet eden Ermeni Deniz Gezmiş, Yahudi Rafael Avidor neden himaye edilmektedir? Kimler himaye ediyor?»

Millî Mücadele Mitingine Mücadele Birliği'nin Sancakları da iştirak etmişlerdi. Ayrıca Sancaklaşmaya hazır olan illerimizden de binlerce «Mücadeleciler» mitinge katıldı. (Foto: Mücadele)

Erişen, konuşmasının sonlarına doğru «Sağ yumrukları kaldıralım ve Millî Mücadelede vazife almaya yemin edelim» deyince 40 bin yumruk, «Millî Mücadele»de vazifesini müdrik olduğunu ilân ediyordu.

Necmeddin Erişen konuşmasını halkın iştirakiyle bitirdi.

«Yaşasın millet,
Yaşasın millî mücadele,
Yaşasın millî kültürün, millî ekonominin yaşatıcısı ve kurucusu Millî Devlet,
Yaşasın millet,
Kahrolsun millet düşmanları!

Saatler 17.50 yi gösteriyor. Necmeddin Erişen tarihî konuşmasını bitirdi. Uzun süren alkışları, hatip kesmek zorunda kaldı. Vaktin daraldığını bildirdi. Başka bir hatibi kürsüye davet etti. Ve:

Mücadele yurdundan tarihin kulağına
Ümitle haykırırtz millet evlâtlarına
Canlıyız, imanlıyız, kararlıyız, bu mu-

caudes davası.
şiri okundu. Saat 18.04 de konuşmalar bitmişti. Hatip mitingin bittiğini ve serginin halka açık olduğunu bildirdi. Necmeddin Erişen tekrar kürsüye gelerek:

«Kardeşlerim hiçbir hadiseye mahal vermeden dağılalım. Biz her zaman efendiliğimizle temayüz ettik. Yine efendice hareket edeceğiz. Mücadelemiz tamamiyle demokratik yollardan olacaktır.» diye topluluğa alışılan itidali tavsiye etti.

Evet! 4 Nisan Mitingi sona ermişti. Ancak mücadeleçilerin yapabileceği bu miting, sona ererken topluluk sergiye yöneldi. Hâlâ disiplinli ve intizamlı bir şekilde yürüyen kalabalığa bir baktık. Düşmanımı tanımış üzerine yürümeye azimli, zafere emin adımlarla ilerleyen millet, miting yerinden ayrılırken kulaklarımızda hâlâ; «HEYY!... GELİYORUZ, İNTİKAM ALACAĞIZ» sloganı çınlıyordu.

Sağ yumruklar havada buğday başakları gibi. Bu yumrukların meyvelerinin toplanacağı günler var.

MOSKOFUN BAŞINA KİM GEÇECEK

SOVYET LİDERLERİNE MUSALLAT OLAN HASTALIK SOĞUK ALGINLIĞI

Mecmuamızın 9. sayısında Rus Komünist Partisinde meydana gelen parçalanmaları ve bu parçalanmaların zaruri olduğunu, kaydetmiştik.

Yine bu karışıklıkların komünizmin yıkılışının ilanı mahiyetini arzettiğini de belirtmiştik. Bu güne kadar komünist alemde bazı gelişmeler olmuştur. Bu gelişmeler yorumumuzu tamamen teyid etmekte. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği denen varlığa hangi kuvvetlerin hakim olduğunu gözlerimizin önüne sermektedir.

Bilindiği gibi Lenin'in 100. ölüm yıldönümü 20 Nisandan sonra yapılacaktır. Komünist alemde, böyle bir günde, bazı karışıklıkların çıkmasını önlemek için hayli gayret sarfedilmekte ise de bunun önünün ahnacağı imkânsız gibidir.

Sovyetlerle Yugoslavya arasındaki suç

lamalar, polemikler almış yürümüştür. Yugoslav ideologları, Moskova'yı Stalincilikle suçlarken; Moskova'da Yugoslavyayı «Yugoslav modeli Sosyalizm»i yaymakla itham etmektedir. Yugoslavya'nın «barış içinde beraber yaşama» prensibinin Marksizm Leninizm'le ilgisi bulunmadığı propaganda edilmektedir.

Macaristan gençliği, 1956 yılı öncesine benzer bir kaynaşmanın içerisinde. Her geçen gün içinde bulundukları durumu gömmekte ve yeni yollar aramaktadırlar. Sağlam bir ideolojinin tebliğ edilmemesi neticesinde, bir kısmı hipiliğe özenmekte ve bir başboşluğun içerisinde yuvarlanmakta, diğer kısmı da Çin komünistlerinin propagandasıyla avlanmaktadır.

Cekoslovakya'da iniltileri tank ve top atışları ile susturulan gençler, tamamen tesirsiz hale getirilmiş sayılmaz. Batılı gazetecilerin dışarı sızdırdıkları haberler, Çek gençliğinin, Rusya'ya karşı yeni yeni hareketlere girişebileceklerini ifade etmek tedirler.

Bütün sosyalist ülkelerde meydana gelen bu Sovyet aleyhtarı faaliyetlere Rus Komünist Partisinde meydana gelen dalgalanmaları da eklersek, Sosyalizmin istikbalinde bir takım değişikliklerin olabileceği ihtimali kuvvetlenmektedir.

Bundan bir müddet önce aslen yahudi olan Mikail Suslov ve İşçi Sendikaları Başkanı Aleksandre Selyepin, Sovyet, Komünist Parti Seferleriyle aralarında her geçen gün artan ihtilâflardan dolayı tasfiye edilmiş ve bir taşra hayatı yaşamaya mecbur edilmişlerdi. Daha sonra, Kosigin ve Brejnev'le ihtilâflı bulunan dört parti görevlisi de işinden alınmıştır. Bunlar: Merkez Komitesi Propaganda Şubesi Başkanı Viladimir Etepakov, Radyo ve Televizyon Dairesi Başkanı Nikolai Mesyatsev, Devlet Sinematografi Dairesi Başkanı Alevei Romanov ve Basın Subesi Başkanı Nikolai Mikhailov, Mikhailov Romanovdur. Bu arada tarım işleri Politbüro üyesi Dimitri Poliansky'nin nerede olduğuna dair hiçbir haber yoktur. Beynelmîl Yahudilik bugüne kadar kontrol altında bulundurduğu Rusya'nın yavaş yavaş kontrolünden çıktığını sezer gibi oluyordu. Polonya'da yahudi aleyhtarlığı her geçen gün hızla gelişmektedir. Rusya'nın Orta-Doğu meselesinde Arablara yaptığı yardım ciddi bir mahiyet kazanır mı? Kazanmaz mı? Bu da dünya yahudiliğini düşündürmektedir. Bu yardımların, anti-sionizmin geliştiği şu günlerde, ciddiyet kazanması hususu mevzu bahis. Bilhassa son günlerde, Mısır'a verilen ve Suveyş Kanalı boyunca sıralanacak olan, onbeş tane olduğu tahmin edilen SAM-3 uçak savarlarının tehlikeli olabileceği düşünülmektedir. Rusya'da meydana gelen bu anti sionist hareketler, dünya yahudiliğinin elebaşlarını da endişeye düşürmüştür. Nitekim beynelmîl yahudi gazetesi Jewish Chronicle 20 Şubat 1970 tarihinde 38. sayfada şu haberi vermiştir. «Bertrand Russel, Jean Paul Sartre ve son zamanlardaki Herbert Marcuse gibi filozofların hepsi bu zamanda Sovyetler Birliğinin her yerinde anti sionizmin gelişmesinden dolayı tiksintilerini belirtmektedirler. Gerçekte bu gün, Karl Marx hayatta olsa ve Rusya'da yaşasaydı, (yahudi olduğu için) ikinci sınıf bir vatandaş olurdu.»

Komünist Partisinde ve Rusya'nın peyklerinde meydana gelen bu anti-sionist hareketler dünya yahudiliğini derhal harekete geçirmiştir.

Şimdi Rusya'da bilhassa liderler arasında, bir soğuk algınlığı salgını almış yürümüştür. İlk hasta olanlar ise Mikail Suslov ve Aleksandre Selyepin ile ihtilâf içerisinde düşen Alexi Kosygin ve Leonid Brejnev olmuştur. Bu sebepten, Japon Başbakanı Sato'nun yardımcısı Kawashima'yı, Kosygin yerine Cyrille Mazurov kabul etmiştir. Kosygin ve Brejnev ise hastahaneye kaldırılmıştır. Hadiseler her geçen gün gelişmektedir. Bu hadiselerin haber verdiği bazı neticeleri şöylece tahmin edebiliriz.

BEYNELMÎLEL YAHUDİLİK NE DÜŞÜNÜYOR?

Artık herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir ki komünizm beynelmîl yahudiliğin bir tahrip vasıtasıdır. Ve komünist ihtilâli olduğundan beri Rusya'daki yahudi hakimiyeti kendini açıkça hissettirmiştir. Çeşitli vasıtalarla bu hakimiyetini gizlemek istemesine rağmen, hadiseler onun iğrenç yüzünü her an ortaya çıkarmıştır. Ama bu gün Rusya'nın yavaş yavaş kendisinin kontrolünden çıktığını sezmektedir. Şimdi politikası ne olabilir? İki ihtimalden birisi vaki olacak gibidir:

1— Alexi Kosygin ve Brejnev'i tasfiye edip, Rusya'yı tekrar kontrolü altına almak. Fakat bunları tasfiye etse bile artık sosyalist ülkelerdeki anti sionizmi önleyemeyeceğini ve üstelik beynelmîl Komünizm ve Komünist ülkeleri Rusya vasıtasıyla kontrolü altına alamayacağını bilmektedir. Onun için daha çok ikinci ihtimali gerçekleştirmek için gayret sarfetmektedir.

2— Dünya Komünizminin liderliğini Çin'e verip o suretle hakimiyetini icra etmek. Bunda da bilhassa Amerikan yahudiliği faal haldedir. 3 Mart 1970 tarihli Jeune Afrique dergisinin 35. sayfasında Amerika ile Çin arasındaki bu yakınlaşmadan bahsedilmektedir. Bu yakınlaşmalar Rusya'yı rahatsız etmektedir. Ama beynelmîl yahudilik buna büyük ümit beslemekte, ve Amerika'daki Yahudi markalı mali oligarşi Nikson'ı bu hedefe doğru tazyik etmektedir. Bu yakınlaşma geliştirilecek ve Amerika ile Çin'in bir anlaşmaya varmaları Rusya'nın tasfiyesine kadar gidecektir. Çin ile Rusya arasındaki muhtemel çatışmada Çin galip getirilecektir. Dünya Sosyalizmi böylece Yahudiliğin yeniden kontrolüne girmiş olacaktır. Rusya'nın istikbali hakkında Batı'da çıkan yorumlar, Rusya'nın yakın bir gelecekte yıkılacağı haber vermektedirler. Bu sözlerde büyük bir hakikat payı vardır. Fakat bunun kimin hesabına olacağı düşünülmemektedir.

Rusya'daki hadiseler bize bir gerçeği daha isbat etmektedir. O da insanların sol ideolojive karşı devamlı isyan halinde olduklarıdır. Amerika'da da anti-sionizmin hızla geliştiği gazetelerden takip edilmektedir. Bu, insanoğlunun zulme her yerde isyan halinde olduğunu ifade eder. Bu isyan Rusya'da da gittikçe şuurlanmaktadır. Yahudilik artık kalelerini yavaş yavaş terk etmektedir. Rusya'da sıkışan Yahudilik şimdi Çin'e çekilmektedir. Ama Çin'de de onun ihanetleri sezilecek ve zulmünü devam ettiremeyecektir.

Rus Komünist liderleri arasında uzun zamandan beri sürüp giden boğuşmanın failerinden Yahudi Mihail Suslov. Kızlordu'nun Çekoslovakya'yı istilâ etmesini temin edenlerden birisi de bu Yahudidir.

PIÇ

2

— Tanıdığım Ahmet Nihat Katolik olabilir. Akidesini esvap gibi değiştirebilen, vicdanını âdi bir eşya gibi satan insanlar bu dünyada az değildir. Lâkin İstanbul'da doğan, anası Türk, babası Türk olan, Türkçe konuşan bir aileden çıkan, damarlarında Türk kanı akan bir Ahmet Nihat milliyetini değiştiremez, Fransız olamaz, yalnız kendini aldatır.

— Hayır, kendimi aldatmıyorum. Hâlis bir Fransızım.

— Mümkün mü? Bu fenne, bu tabiata muhalif bir şey...

— Bilseniz, doğru söylediğimi anlayacaksınız. Ama burada olmaz. Biraz uzundur. Haydi kalkınız. Bir yerde oturalım. Tamamiyle bir Fransız olduğumu anlayınız da, şapka giydiğime kızmayınız, olur mu?

Sanki alay ediyordu.. Söyleceği saçmaları zaten biliyordum. Dinlerin, an'anelerin âdetlerin, ırk nazariyesinin hep efsâne olduğunu, milliyetleri itminân terbiye ve menfaate göre değiştiğini, hangi milletin terbiyesi görülürse, o milletin ruhuna mâlik olunacağını ve nihayet medenilik isteyen bir adamın mutlaka Avrupalılaşması lâzımgelceğini iddia edecekti. Fakat bu boş ve çirkin iddiayı bir kere de onun ağzından işitmek istedim. Garsona parasını verdim. Ve hemen kalktım. O yanımda gidiyordu. Bu milliyetinden çıkış herif, denizden çıkmış veya patlamış ölü bir köpek balığına benziyordu. Adetâ bir taat-fün duyuyor, iğreniyor, iğreniyordum.

Çok yürümedik. Geniş bir gazinoya girdik. Göz kamaşacak kadar aydınlıktı. Kenarda bir masaya oturduk... Yanımızda büyük bir sakı vardı. İçinde tanımadığım bir nebat büyük yapraklarını tavana kadar çıkarıyor, iri ve tuhaf gölgelerini üzerimize düşürüyordu. Dirseklerimi meremere dayadım.

— Haydi bakalım, seni dinliyorum! gibi bu Türk kaçağının, bu hissiz Sart'ın (Türkistan'da aslen Türk olduğu halde İranlılaşmış bir grup.) yüzüne baktım. Hiç heyecan falan göstermiyor, eski dininden, eski kavmiyetinden, eski memleketinden bir arkadaşla bulunmak onu hiç müteessir etmiyordum.

«Hikâyetim tıpkı hayali, hissi bir roman kadar gariptir, diye başladı ihtimal inanmayacaksınız. Fakat ben sizi sıkıkmamak için uzatmayarak anlatacağım. Dikkatle dinleyiniz. Vakıa mektepte sizinle çok sık görüşmezdik. Ruhlarımız, meyllerimiz ayrı idi. Aramızda biraz, biraz değil... Çok uzaklık vardı. Fakat yine beni tanırırsınız. Hatırlayınız. Siz Türkler, bana «Frenk Nihat» derdiniz ve hakkınız da vardı. Ben son moda esvap giyer tırnaklarımı uzatır, dinsizliğimi meydana vurur, Türklüğe dair ne varsa tahkir eder, Türkçe konuşmıyacak kadar nefretimde taassup gösterirdim.

Hep Fransızca konuşur, tatil zamanlarımı Beyoğlunda geçirirdim. Türk ve Türklüğe benzer her şeyden tiksindir, iğrenirdim. Mektepten ziyade evde azap çekirdim. Babam, iri vücudu, geniş omuzları, kuvvetli kolları, ablak çehresi, kalın dudaklarıyla tıpkı budala bir Türk pehlivanını andırırdı. Bütün hareketleri âdi, kaba ve bayağı idi. Gayet narin ve nazik bir Çerkez olan annem, ondan dehşetle nefret ederdi. Ben bu anlardım Akıbalıların da hiçbirisini sevmeydim. İstanbul bana zindan gibi gelirdi. Levanten (Doğuda yerleşmiş, frenk terbiyesi almış, Rum, Maltalı karışığı bir soy.) arkadaşlarım olmasaydı belki deli olurdum. Geceleri Avrupa ve Garp şehirleri rüyama girer, daima odama kapılır, bağırarak millî parçalar, operalar söyler, kalkar bazı da yapayalnız oynardım. Nihayet hukuk tahsili için Paris'e gittim. Orada kimse bana Türk diyemezdi. Tamamiyle Fransızlaşmışım. Tatil zamanında İstanbul'a dönmedim. Nâfile yere annem, babam beni çağırıyordu. Ben mektebi bahane ediyordum. İstanbul'da iken rüyalarımı süsleyen Garp hayatı o kadar, o kadar hoşuma gidiyordu ki, memleketimi ve Türk olduğumu hatırlayınca mahzunlaşıp ve titrerdim. Bir iştiyakım, bir hicranım vardı. Bu hicran dudaklarıma ezeli bir nekarat yapıştırmıştı. Bu nekaratı

kalabalıkta içimden, yalnızken yüksek sesle tekrar eder dururdum:

— Ah, ben niçin bir Fransız doğmadım...

Ve Türk olduğumu düşünmek, kendimi öldürmek arzuları verirdi. Tahsilimin ikinci senesini bitirdim. Yine tatil zamanında İstanbul'a dönmedim.

İstanbul'a gitsen nefret ve hiddetinden öleceğim sanıyordum. Bir gece tabiiyet ve dinimi değiştirmek aklıma geldi. Muhakemeye lüzum görmedim. Hemen karar verdim. Bir sene sonra avukat olacaktım. Paris'te ufak bir mevki bulur, rahatça yaşayabilirdim. Artık hep kararımı dalga geçiriyor, İstanbul'a, Türk muhitine hiç dönmiyeceğim için tarif olunmaz bir sevinç duyuyordum. Bu esnada İstanbul'dan bir telgraf aldım: «Annenize ameliyat yapıldı. Ölümü muhakkaktır. Yetişiniz. Size bir vasiyeti var. «Aldırmadım. Yirmi dört saat geçmedi, ikinci bir telgraf aldım: «Anneniz ruhunu teslim ediyor. Size bir vasiyeti var. Gelmezseniz mirasından mahrum kalacaksınız.» Yine aldırımıyacaktım, fakat miras meselesi midemi bulandırdı. En nazik damarımı bulmuşlardı. Küçükten beri son derece menfaatimi bilir, menfaatimi her şeye tercih ederim. Çaresiz kalktım. Bavulumu bile almayarak şimendifere atladım. Yine o iğrenç diğer gibi fesi giyecek, yine budala bir Türk'e, kırmızı başlı duyusuz bir şampanya şişesine benziyecektim. Garbdan arabaya atladım. Etrafımı görmemek için pencerenin perdelerini indirmiştim. Doğru eve geldim. Ayak üzerinde bana anlattılar. Annemin memesinde seratan (kansız) çıkmış. İki defa ameliyat yapmışlar. Doktorlar her gün: «Yarına çıkmaz» diyorlarmış. Beklemedim. Hemen yanına girdim. Zavallı annem sanki ölmüştü. Yalnız gözleri yaşıyordu. Beni görünce güldü, yanına çağırıldı. Ellerimi tutmak istedi. Fakat kolunu kaldıramıyordu.

— Herkes dışarı çıksın, herkes... diye inledi.

Yatağının baş ucunda bir inek gibi böğürecek bağırarak gecelik entarili babam, ihtiyar halam, halamın şışman ve dul kızı, hizmetçiler, hepsi kapıdan dışarı çıktılar. İkimiz kaldık. An nem zayıf bir sesle:

— Kapıyı sürmele...

Dedi. Bu ihtiyatı garip buluyordum. Gittim, sürgüyü sürdüm, tekrar yatağın yanına geldim.

— Söyliyeceğim şey biraz uzun Nihat, dedi, altına bir sandalye al.

Cevap vermeden itaat ettim. Yüzüne bakiyordum. Sarı ölüm rengi yavaş yavaş soğuk ve korkunç bir menekşe rengine dönüyordu. Ağlamaya başladı. Gözlerinden iri yaşlar dökülüyor, saçlarının etrafına asılıp kalyordu.

— Niçin ağlıyorsun anneciğim? İnşallah iyi olacaksınız! diye elimle başını okşadım.

Gözyaşları içinde gülerken:

— Teselli istemem Nihat dedi. Ölüyorum; bir saat sonra öleceğim. Bırak ağlıyayım. Şevincimden ağlıyorum. Gelmeseydin, yetişmeseydin, mukaddes bir sır da benimle beraber mezara gidecekti. Seni haberin olamıyacaktı.

Bir şey anlamıyor, dalgın dalgın yüzüne bakıyordum. O, zorla kaldırdığı elleriyle gözlerini kapayarak cevap etti:

— Sakın hiddetlenme, kızma.. Düşün ki işitliklerin bir ölünün ağzından çıkıyor. Ölüler sırlarını saklamazlar. Ölmezden evvel bütün hayatımızca gözlediğimiz şeyleri söylemek insanların en mukaddes vazifeleridir.

Ben yine bir şey anlamıyordum:

— Anneciğim, dedim, niçin hiddetleneceğim. Ne söyleyeceksen seve seve dinliyeceğim. Vasiyetini noktası noktasına yapacağım. İşte vadediyordum.

— Hayır, biliyorum, darılacaksınız, diye cevap verdi. Sağ olsam, ölüm döşeğinde yatmasam, ihtimal beni ayaklarının altına alacaksınız, ezeceksin. Ama şimdi eminim, hiçbir şey, hiçbir şey... elini bile kaldıramıyacaksınız. İşte söyleyeyim; babam, senin asıl baban değildir...

— Gözlerimi açtım. Ve şaşırdım. Zayıf kolunu tutarak:

— Benim babam değil mi, öyleyse babam kim? diye haykırdım.

Aptallaşmışım. O bir elini dudaklarına götürerek rica eder gibi bana baktı:

— Yavaş Nihatçıgım, dışarıdan işitecekler. Halbuki ben yalnız sana söylemek istiyorum. Ben pek gençken kocaya vardım. Ölürken bile bacağmdan ayrılmayan, beni son nefesimde rahat bırakmayan herif bana o vakitler akla gelmez cefalar çektiymişti. Çocuğu olmuyordu. Her akşam: «Niçin gebe kalmıyorsun?» diye beni azarlar, tahkir eder, hırpalardı. Üç sene bu hayata dayanamadım. Hasta oldum. Yatağa düştüm. Bir çok doktorlar geldi. Beni iyi edemiyorlardı. Nihayet Dubois baktı. Bu bir Fransızdı. Kırk yaşında kadar vardı. Saçlarına kır düsmüştü. Gayet tatlı ve yanlış bir Türkçe konuşuyor, beni gülmekten katıltıyordu. Uzatmıyayım. Ben bu Dubois'yi sevdim. Yataktan kalktıktan sonra bile her hafta beni görmeye geliyor, doktor olduğu için kimse bir şeyden şüphelenmiyordu. Beyoğlundaki evine de gitmeye başladım. Aşkımız bir seneden ziyade sürdü. Ben sana gebe kalmışım. Evet, ondan sana gebe kalmışım. Fakat bu talip, bu saadet devam etmedi. Mösyö Dubois, memleketine gidiyordu. Orada babası ölmüş, bütün ailesi, evi, küçük çiftliği kendisine kalmıştı. Gayet tenhahlığı sever bir adamdı. İstanbul'daki mevkiini bıraktı. Anasının yanına, doğduğu köye çekilmek istiyordu. Beraber kaçmak için beni o kadar zorladı ki... tarif edemem... Ah keşke kaçsaydım... Nihayet beni kandıramıyacağını anlayınca meyyus oldu. Vedâ için son defa evine gittiğim gün beş saat odasında kapandık. Ve yatağının içinde ağladık, ağladı. Ben gençtim. Amma o yaşlı başlı idi. Ayrılacağımıza yakın, eliyle okşayarak:

— Ah sevgilim, bu benim çocuğum, fakat yazık ki göremiyeceğim, dedi. Hayat mutlaka teessür ve göz yaşı için yapılmıştır. Bari vaad et. Büyüdüğü vakit, hiç olmazsa görmek için bana gönderecek misin?

Ağlayarak ve yemin ederek vaad ettim. Bana köyünün ve çiftliğinin adresini verdi. Ölünceye kadar oradan ayrılmıyacağımı söylüyordu. Eminim ki hâlâ oradadır. Zira çok hisli ve şair tabiatlı idi. İstanbul'a bile bu tabiatın sevgiyle gelmişti. Bir de yadigar olmak üzere fotoğraf bıraktı.

Yine gözlerini kapadı. Ve ağlamağa başladı. Hikâyesi ve mazinin tekrarı zavallıyı çok yormuştu. Hikârikaları içinde devam etti:

— O vakitten beri yirmi beş sene geçti. Ben her zaman gizli gizli bu fotoğrafa bakarım. Ben büyüdün. Tamamiyle ona benzedin... İşte ben ölüyorum. Yastığının altındaki anahtarları al, şu konsolu aç. Orada mavi zarfın içinde fotoğrafı bulacaksın. Arkasında babanın, sevgili Dubois'in adresi yazılıdır. Git, onu bul. Eğer sağ ise söyle ki, son nefesinde onu hatırlayarak, onun adını söyleyerek, onunla geçirdiğimiz güzel ve tatlı saatleri düşünerek öldüm.

Ağlıyor ve tıkanıyordu. Elimi yastığının altına soktum. Mor bir kordeleye bağlı dört anahtar vardı. En büyüğüyle yatağın başucundaki konsolu açtım. Mavi zarfı aldım. Ellerim titriyordu. Fotoğrafa baktım. Birden:

— Oh...

Dedim. Bu resim tamamiyle bana benziyordu. Sanki tamamiyle benim fotoğrafım idi. Yalnız saçların kırılığı başka idi. Adresi okudum. Paris'in civarında bir köy... Hattâ geçen sene oraya gezmeye gitmişim. Tekrar zarfı kapadım. Anneme döndüm. Hıçkırması falan kesilmişti. Eline dokundum. Düştü. Bayılmıştı. Akşama kadar ayılma. Gece de kendine gelmedi. Sabahleyin uyudu. Kanapede gözlerimi açınca, bütün evi bir feryat kaplamış gördüm. Annem ölmüştü. Cenazeden evvel ben evi çıktım. Babama yüreğimin dayanıyacağından bahsetmiş ve kandırmışım. İlk trene atladım. Paris'e indim. Miras işini baba, pardon... Annemin Türk kocasına bırakıyordum. Vakit geçirmeden Mösyö Dubois'yi buldum. Anneme bıraktığı adreste otu-

Devamı 14. Sayfada

Milletten gizlenen ihanet

31 MART

3

FRANSA

Fransa, XX. Asrın başlarında dünyanın en kuvvetli devletlerinden biri idi. İngiltereden sonra ikinci sömürgeci devletti 1893 yılında Rusya ile gizli bir askeri ittifak yapmıştı. Osmanlıya karşı yapılan bu ittifak 27 Aralık 1893 te Rus başbakanı Giers'in Fransa büyükelçisi Montebelloya gönderdiği gizli bir yazı ile yürürlüğe girdi.

Fransa, kendi menfaatlerinin devamı ve hayatının garantisi için Osmanlı İmparatorluğunun yıkılmasını, hiç değilse rejimin değişip Abdülhamid'in tahttan inmesini istiyordu.

Osmanlı dış borçları 300 milyondan 30 bine düşüp Fransız bankalarına iltifat kalmadığından Fransadaki Yahudi spekülâtorler ve Yahudi kontrolündeki bankalar Abdülhamid'e savaş ilân etmişlerdi. Osmanlı İmparatorluğunu parçalayıp Ermeni devleti kurmayı gaye edinen Pro-Armania Ermeni gazetesinin kurucuları arasında Franstz başbakanı Clemenceau ve meşhur Fransız komünisti Anatol Frans'm da bulunması farklı düşman grupların, İmparatorluğumuzu yıkmak uğrunda nasıl birleştirildiğini gösterir.

MASONLUK

Masonluk; Beynelmilel Yahudiliğin maşalığını yapan bir fesat şebekesidir. Abdülhamid düşmanları, mason localarında çoğu saf olan vatan evlâtlarını bugün yaptığı gibi iffal edip Halkın, Ordunun ve talebenin, arasına gönderiyorlardı. Kısaca Mason locaları, millet düşmanları hesabına birleşmiş bir cephe teşkil ediyorlardı. İtalya mason locaları ve bunlardan bilhassa Rizorta'nın faaliyetleri çok önemlidir.

İtalyaya bağlı olan Osmanlı mason locaları Türkiyede İslâm adına, İslâm düşmanlığı yapmanın yollarını aradılar. Türkiye'de İslâmın özüne uymayan cemiyet ve kurumlar ve sahte tarikatlerle mason localarıyla sıkı bir işbirliğine girdiler. Bektaşî, Melâmî v.s. gibi sahte tarikatların reisleri ve ileri gelenleri tamamen mason localarına girdiler. Artık birer mason birader olan bu hainler, milletimizi yıkmak için boğazımıza hançer dayayan beynelmilel millet düşmanlarıyla sarmaşdolaş oldular.

Kısa zamanda, Bektaşî ve Melâmîlerden mason localarına girip mason olan ve zirler, mareşallar, hakimler, elçiler ve daha birçok meslekten insanlar türedi. Bütün bu insanlara mason localarında, Yahudi Ermeni, İngiliz ve diğer millet düşmanlarının hesabına Abdülhamid düşmanlığı işlendi. O devrin yüksek idarecilerinin pek çoğu bu arada Seyhulislâm Musa Kâzım Seyhulislâm Hayri Efendi, Filozof Rıza Tevfik, Talât Paşa ve daha niceileri hem mason, hemde Bektaşî idiler. Bunlardan çoğu işinin ehli olmadığı halde, mason olukları için yüksek mevkilere çıkabildiler.

Türkiyeden Avrupa'ya kaçan Abdülhamid'e ve dedelerimizin ideolojisine düşman olan hainleri Fransa besledi. Fransız Yahudileri ve masonları bu uşak ruhlu adamları, localarında birer fesat makinesi olarak yetistirdiler.

RUSYA

XX. Yüzyılın başlarında dünyanın en kuvvetli devletlerinden olan Rusyanın istek ve ideallerini, Abdülhamid bahsinde biraz da olsa anlattık. Şimdi asırlık millet hayatımızı felce uğratan, İmparatorluğumuzun on yıl içinde yıkılmasına sebep olan İttihat ve Terakki Cemiyetine geçelim.

İTTİHAT VE TERAKKİ CEMİYETİ

Birlik ve ilerleme anlamına gelen bu iki kelimenin 1889 - 1890 da kurulan gizli bir cemiyete ad olarak verildiğini görüyoruz. Bu gizli cemiyetin mahiyet ve faaliyetlerini görünce ittihat ve terakkicilerin bir bakıma isimlerinin ifade ettiği mânaya ulaştıklarını göreceğiz. — Bütün gayri milli kuvvetlerle ve fesat ocaklarıyla birleşip 600 yıllık şerefli İmparatorluğu ve bu imparatorluğun şerefli ideolojisini yıkımda ilerleme... İşte İttihat ve Terakkinin gerçek mahiyeti budur.

Cephelerde müslüman Türk'ün kahramanca mukavemetini kıramadılar. Fesat şebekeleriyle yapılan tahrip bir yere kadar gelindi, ondan sonra muvaffak olunmadı. Sultan Hamid çeşitli tertip ve tuzaklara rağmen dimdik ayakta duruyordu. Son bir çare vardı: O da milletin ordusuna, mektebine ve halka hulûl etmekti. Osmanlı'yı ve onun müslüman halkını ikiye bölmek, uşak ruhlu adamları işbaşına getirmek millet düşmanlarının vapacakları son işti.

Osmanlı ordusu karşısında aciz bir duruma düşen General Sebastiyani, birinci Napolyona: «Sir! Türk'ün buradaki müdafasını kırmak için, en iyi çare, Müslüman halkın inanışlarında ikilik çıkarmaktır.» diyor. İşte «Hürriyetçi ordu» «Abdülhamidçi Ordu» «Yeni Osmanlı» «Eski Osmanlı» «İlerici - gerici» «Halkçı - Halksız» gibi uğursuz ayırımların sebebi ve menşei millet düşmanlarının milletimizi yıkmak için tezgâhladıkları bu —parçala. vut— politikasına dayanır.

İttihat ve Terakki Cemiyeti bu politikanın bir belirtisi olarak 1889 da İstanbul'da Askeri Tıbbiye mektebinde kuruldu. Bir müddet sonra Harbiye mektebine de yayılan bu cemiyetin kurucusu İbrahim Temodur. İbrahim Temo'nun Arnavut olduğunu, söylerler. Bu adam İtalyadaki Karbonari kulübünde yetiştirilmiş ve Birendizdeki mason locasına kayıtlı olan birisidir. Cemiyetin ilk üyeleri arasında şunları görüyoruz. Diyarbakırlı İshak Sükûti, Doktor Abdullah Cevdet, Cerkez Mehmet Resit, Hüseyin Zade Ali, Serefeddin Mağmumi, Giritli Şefik, Cevdet Osman, Kerim Sebati, Mekkeli Sabri. Selânikli Doktor Nazım.

Mason Yahudi ve diğer zalim kuvvetler tarafından Abdülhamid Hanı ortadan kaldırıp Osmanlı İmparatorluğunu yıkmak için kurdurulan bu cemiyeti Baytar, Mülkiye ve Bahriye mekteplerinde de kısa zamanda teşkilâtlandı. Üyelerinin bir çoğu saf, cahil, kime hizmet ettiğini bilmekten, Cemiyetin gerçek gayesini anlamaktan aciz kimselerdi.

1892 - 1897 de meşhur Yıldız Hafiyesi bu gizli cemiyeti ortaya çıkardı. Mensuplarının bir kısmı sürdürüldü. Bir kısmı ise Avrupa'ya kaçıp Paris'e ve Cenevreye yerleştiler. Cemiyet faaliyetini buralarda da yürüttü.

Fransa bu yıllarda Osmanlı İmparatorluğuna açık bir cephe almış, İmparatorluğu yıkmak için Rusya ile gizli bir Askerî anlaşma yapmıştı. İşte İttihat ve Terakkiye kucağını açan her türlü yardımı yapan bu Fransa idi. İttihat ve Terakkinin milletin lehine mi aleyhine mi bir kuruluş olduğu yalnız bu tarihi gerçek tek başına izah edebilir.

Sultan Hamid Paristeki durumu anlamak, ittihatekarı susturmak için, milli emniyet reisi Ahmed Celâleddin Paşayı Fransaya gönderdi.

Ahmed Celâleddin Paşa cemiyetin üyeleri ile temasa geçti. Abdülhamid Han'ın teklif ve cemiyet hakkındaki düşünceleri.

Nesebi belirsizlerin meydana getirdiği ordu.

İLAHİ ADALET TECELLİ ETTİ KARAFAKİOĞLU KALPTEN GİTTİ.

MEHMET ÇİÇEK; «BEN ULVİ MAHKEMEDEN VE MİLLET VİCDANINDAN BERAAT KARARI ALDIM.»

Genç vaizlerimizden Mehmet Çiçek'i mahkûm eden hakim Kadri Karafakioğlu geçtiğimiz hafta içinde ölmüştür. Bildiğimiz gibi Kadri Karafakioğlu, Teknik Üniversite rektörlerinden mason Bedri Karafakioğlu'nun ağabeyisidir. Mehmet Çiçek Kadıköy Osman Ağa Camii'nde vermiş olduğu vaazından dolayı tevkif edilmişti. Vaazın verildiği gün, meşhur masonlardan Nümune Hastahanesi Baştabibi Faruk Ayanoglu'nun cenazesi kaldırılacaktı. Cenaze namazına iştirak etmeyen bir sürü mason da o gün Osman Ağa Camii'nin etrafında toplanmış vaziyette idi. Bu grubtan Yassıada'nın pahalı şahidi Hüseyin Nail Kubalı, Mehmet Çiçek'i şikâyet etmişti. İşte Mehmet Çiçek hakkında tevkif kararı veren hakim Karafakioğlu, ilâhî cezaya çarptırılmış ve kalp krizinden ölmüştür.

Ayrıca Mehmet Çiçek'in davasında bulunan savcı Rifat Aslanoğlu ise zeytinyağı kaçakçısı Yahudi Gomel şirketinin beraatini istemişti.

Bu vesile ile genç vaiz Mehmet Çiçek'in Rifat Aslanoğlu'na ve hakim Kadri Karafakioğlu'na karşı yaptığı müdafaasını sütunlarımıza aynen alıyoruz:

«SAYIN HEYETİ HAKİME,

Dünyevî mahkeme bitmek üzeredir. Karar vakti gelmiştir. Bu andan itibaren bütün insanların fiillerinden, düşüncelerinden ve hainane niyetlerinden hesap sorulacağı ve sadece adaletin tecelli edeceği yüksek ve hakikî mahkeme yani Allah'ın Mahkemesinin hazırlık safhasına girmiş bulunuyoruz. Bu büyük mahkemede hiçbir kimsenin hamisi, vekili, temsilcisi ve ricası olmayacak, insanlar işledikleri günahların bizzat şahidi olarak vücut organlarının itiraf ettiğini ve

dile geldiğini görecektir. Günahkârlar o gün kendilerine Dünya hayatında bulabildikleri gibi ne bir dost, ne de bir yardımcı bulamayacaklardır. O gün İslâm düşmanlarına, zalimlere işlediğiniz melanetlerin karşılığı olarak size çılgın bir ateş hazırlanmıştır denecektir.

İşte hepimizin buluşacağı mahkeme bu mahkemedir. Bu mahkemede iftiraya uğramış bir insan olarak, milletinin hayat müdafaasına iştirak eden bir insan olarak ve mukaddes İslâm Dininin naciz bir mensubu olarak ben sadece bu sıfatla davacı makamını işgal edeceğim. Davamıza iştirak etmiş bütün fertlerin bu gerçekten adil ve suçlular için kahhar olan mahkemeye müfteri ve müfteri yardımcısı olarak düşmemelerini temenni ederim.

Bu Büyük Mahkemeye hazırlık hususunda şu dünyevî mahkemede görülen davanın hususiyetini belirtmekte fayda vardır. Bu dava gerçekte Türk Milletinin manevî temellerine karşı alçakça girişilen teşebbüsler karşısında milletin hayat müdafaası hakkının hududunu tesbit etmeye yarayan en sağlam ölçü olacaktır. Zira buraya milletimize ve milletimizin hayat pınarı olan mübarek İslâm Dinine Beynelmillel Yahudiliğin ve hain ortaklarının giriştikleri iğrenç suikastlere karşı milletin ve İslâm'ın müdafaasını yapmış olduğumuz için getirilmiş bulunuyoruz. Kararınız Türkiye'de mücerret manasıyla fikir ve söz hürriyetinin olup olmadığını, müşahhas manasıyla milletimizin ve İslâm'ın yaşayıp yaşayacağını kesin surette belli edecektir. Sırf bu sebebe dayanarak yani milleti müdafaaya eden bir fert olarak millet namına karar vereceği ifade edilen Mahkemenizce beraatimi talep ederim. Zira ben Allah'ın, tarihin ve millet vîcdanının ulvî mahkemeden beraat kararını almış bulunuyorum. Kararınızın bu ulvî mahkemenin kararına uygun olarak tecellisini temenni ederim.»

lerini anlattı. Bu vesile ile üyelerin çoğu cemiyetten ayrıldılar. Ayrılmayanlardan Ahmed Rıza çevresinde kalanlarla bu faaliyetini yürüttü. Abdülhamid alehtarlığını had safhaya çıkardı. Fakat şunu da belirtelim ki Ahmed Rıza Bey Meşrutiyette meclis-i mebusan reisi olmasına rağmen İttihatçılarla bozuştu. Aynı Ahmed Rıza Cumhuriyet devrinde Abdülhamid'i ve dolayısı ile kendi hatasını anladı. Bu sefer vaktiyle en çirkin ve hakaretler yaptığı Abdülhamid'i Cumhuriyet gazetesinde övmeye başladı. Zaten İttihatçılardan çoğu zamanla hatalarını anlamış, itiraf etmişler. Ama neye yarar? O zaman da İmparatorluk elder gitmiş, sevgi yerine kin ve nefret, kardeşlik yerine düşmanlık, adalet yerine zulüm huzur, yerine ızdırıp ve işkençe bütün bunların hepsinden daha acı ve daha korkunç olan millet ideolojisinin yerine gayri millî ideolojiler çöreklenmişlerdi.

Avrupada firarî olarak yaşayan ve Jön Türk denilen kimseler arasında büyük ihtilaflar vardı. İttihatçılar, Adem-i Merkeziyetçiler ve diğer guruplar; tek bir cemiyet halinde birleşip daha aktif bir çalışma ortamına girmek için 4-9 Subat 1902 tarihleri arasında Pariste «Ahrar-i Osmanîye» (Osmanlı firarileri) Kongresini topladılar. 47 delegenin iştiraki ile toplanan kongrenin başkanlığını Prens Sabahaddin yaptı. Prens Sabahaddin; bedavadan vezir olan Mahmud Celâleddin Paşanın oğludur. Jön-Türklük Prens Sabahaddin'e babasından geçti. Babası; kendisine maden imtiyazı verilmediği için Avrupa'ya kaçıp Jön Türklüğü seçerek Abdülhamid'e ve Osmanlı İmparatorluğuna hakaretlerde bulunan ve aslen gürcü olan birisidir

Prens Sabahaddin «adem-i merkeziyetçi» idi. Kongrede. «Bütün Osmanlı İmparatorluğunda milliyetlere göre mahallî muhtariyetler kurulacak» fikrini savundu. Türkiye'nin doğusunda müstakil bir Ermenistan, İskodra, Yanya, Kosova vilayetlerini içine alan bir Arnavutluk devletinin kurulmasını makaleler yayınlarak savunan bu Gürcü çocuğu Prens Sabahaddin'dir. Demek ki kongre başkanı bir gürcü çocuğudur. Ermeni, Yahudi ve Arnavut komutanları ile işbirliği yapmıştır. Kongre ikinci başkanlığında; Ermeni Sisyan ile Rum Sazaz yer almıştı. Ermenilerin diğer temsilcileri «Troşak» ve «Hınçak» ihtilâl komitelerinin üyeleri idi. Arnavut, Yahudi ve diğer milliyetleri temsil eden delegeleri de göz önüne alırsak 47 üyeli bu kongrede Osmanlı'nın yıkılmasını istemeyen kimsenin olmadığını anlarız. Vatan haini Mithat Paşanın oğlu Ali Haydar Mithat'ın hatıralarına göre kongrenin kararlı arasında şunlarda vardı. «Bütün Osmanlı İmparatorluğunda milliyetlere göre mahallî muhtariyetler kurulacaktır»

«Bilhassa Prens Sabahaddin Bey «Adem-i Merkeziyet» dediği bu muhtariyet, İmparatorluğu parçalama ihanetinin en büyük propogandacısı ve mimarıdır.

Bu yıllarda Jön Türkler; Ermenilerin Abdülhamid tarafından öldürüldüğünü, ezildiğini, eziyet edildiğini Avrupa basınına bildirerek, Avrupa devletlerini Sultan Hamid rejimini devirip milletimizin ideolojisini hayat sahnesinden silmeye davet etmişlerdi. Alçalışın bu derecesi insanlık tarihinde ender görülen şeydir. Bu adamların, vatani kurtarmak için Avrupaya gittiklerini iddia edenlere ne demeli?

(Devamı gelecek sayıda)

YENİDEN MİLLÎ MÜCADELE OKUYUCULARININ DİKKATİNE:

Mecmuamızın gelecek sayılarından itibaren birçok yazar, devlet adamı ve gizli diplomasinin itiraf, fotoğraf ve kendi vesikalarıyla «DOĞU MESELESİ» ni okuyacaksınız.

Komnistler Doğu'yu niçin istismar ediyor?

Komünist Gazi'yi Ruslar niçin öldürttü?

Sevr antlaşmasıyla nelerikabullenmiştik?

Moskova Diller Akademisinde 11 yıl eğitim gören kim?

Amerika Barzani'nin iltica isteğini neden reddetmişti?

Bu soruların cevaplasını gelecek sayımızdan itibaren neşredeceğimiz «DOĞU MESELESİ» isimli incelemeizde okuyacaksınız.

Yeniden Millî Mücadele

Mücadele Birliğinin Dâvâsı

Baştarafı 4. Sayfada

hakkında MİT tarafından tutulan ve kirli sicilleri insan boyunu aşan bu kızıl ihtilâl teşekküllerinin kirli gayelerini açıklayan raporlarına bir göz atmamıştır. Bizim aleyhimizdeki MİT raporunu da bir dâva konusu yapmamış bu noktada MİT'in de yanlışlığı, göremediği gerçeklerin tesbitine imkân vermemiştir.

Bizim bağlı olduğumuz bir teşkilât merkezinden bahsediliyor. Liderimiz Seyyid Kutup veya Mevdûdi imiş. Biz mahkemenizde bize bu iftirayı savuran ajanın, para karşılığı şeref lekeyen adi casusun, paçavrasını çıkarmak ona bir haysiyet dersi vermek isterdik. Bu imkânı da bulamadık. Ne yazık ki, bu itham beynelmilel ya-hudiliğin sermayesi sayesinde çıkan bazı paçavralara bize hücum imkânı temin etmiştir. Bu konuda bütün varlığımızla haykırırız: Biz bu millete bağlıyız. Bu milletin muhteşem tarihine, ulvî dinine, yüksek ahlâkına ve hayatî menfaatlarına bağlıyız. Bize yabancı kök uyduranlar gibi hiçbir dış bağlılığımız yoktur. Bu iddiayı kıyamete kadar dahi isbat mümkün değildir. Zira komünistler gibi, masonlar gibi ve yer altı teşkilâtlarının ajanları gibi ne usak, ne kiralık ve ne de satılık değiliz. Bu milletin ölüm çukuruna yuvarlanmaması için candan, maldan, ikbalden, bayattan vazgeçmiş, varlığımızı bu dine bu devlete ve bu millete adanmış bulunuyoruz. Biz bize yapılan gericiilik ithamlarının ve TİP, DİSK ve TÖS gibi kızıl yuvalarının ilericiliği iddiasının ancak Moskova veya Pekin mahkemelerinde makes bulacağına inanırız. Bu ithamlar ne acıdır ki, Doğu Türkistan'ın millî kahramanı Osman Batur İslâmbay'a ve taraftarlarına yapılan suçlamaları hatırlattığı için ürperiyoruz. Kendi varlığımız namına değil sadece milletimiz namına ürperiyoruz.

Bu vahim manzara vazifemizin ağırlığını bize ihtar ediyor. Ancak kahramanlık ve büyüklük, milletin karşılaştığı felâketi göğsümüzle karşılamaktır.

İNANCIMIZ VE YOLUMUZ

Bu davada çok şeyler söylemek gerekirdi. Ancak buna ne zaman ne de imkân vardır. Şu hususu milyonlarca mü'minle birlikte haykırırız: Biz davamızda cinayetten, darptan ve anarşik cebirden yardım ummuyoruz. Davamız Karstaki çobandan, İstinye'deki işçiye, üniversitedeki profesörden mahkemedeki savcıya kadar yani bütün millet evlatlarına doğru uzanan bir imdat çığılığıdır. Türkiye'yi felâket bulutları sarıyor. Mesele Türkiye'nin hür ve kuvvetli olarak yaşayıp yaşamayacağıdır. Biz inanıyoruz ki, yaşayacaktır. Yeter ki uyanalım. Uyanma ise şiddetle değil, fikirle olur. Bildirilerimiz ve faaliyetlerimiz bu hizmet aşkıyla doludur.

Konya, Kayseri, Taksim, Bursa hadiselerinin ruh olarak gayri meşrû olduğuna inanmıyoruz. Bu ruhun milletin yaşama direnci olduğu kanaatimiz sarsılmaz. Hadiseler esnasında işlenen müessir fiiller bizim tasvip etmediğimiz hadiselerdir. Bildirimizin asıl maksadı, bu hadiseler bahane edilerek halka gericiilik isnat eden bir avuç bozguncuyu kirli niyetleriyle göstermektir.

Hakkımızda verilecek kararınız ne olursa olsun, sözlerimizi devletin devamını, dinin varlığını ve millet hayatımızı saran felâketlere karşı elele, gönül gönüle mücadeleye çağırarakla bitiririz.

Yaşasın Millet,
Kahrolsun millet düşmanları,
Allah Türkiye'yi ve milletimizi korusun.

10/4/1970

Necmeddin Erişen
Mücadele Birliği
Genel Başkanı

Bu fotoğraftaki yumruklar, Milletin kalbinde yaşanyan Mücade Birliği'nin be-raat karardır.

PİÇ

Baştarafı 11. Sayfada

ruyordu. Küçük ve temiz bir köy evi... İlk görüşmemiz biraz tiyatrosu oldu. O gençlik fotoğrafını görünce her şeyi hatırladı. Annemin son dakikalarını anlattım.

— Ne sadakat!.. Ne sadakat! diye titriyordu.

Bu bunamış, ak saçlı ve ak sakallı bir ihtiyardı. Beni iyi buldu. Sevdî. Meğerse o da hiç evlenmemiş. Bana ismini vermeyi teklif etti. Memnuniyetle kabul ettim. Hasılı uzatmıyayım, dinini de değiştirdim. İsmim bugün Pierro Du-bois... Babamın Paris'te çok ahbabları vardı. Hu-kuktan diplomamı alınca bir ticaret bankasında bana mühim bir memuriyet buldu. Şimdi Mısır'a memuru olduğum bankanın bir işi için geldim. Ey azizim, şimdi halis bir Fransız olduğumu an-ladın mı?»

Gülüyor ve muzaffer bir tavırla yüzüme ba-kıyordu. Mermere dayalı dirseklerimi uyumaş, acıyordu. Geri çekildim:

— Anladım, lâkin zaten Türk değilmişsiniz ki... Piçmişsiniz!...

diyerek ayağa kalktım.

O, galiba benden takdir ve hayret bekliyor-du. Sordu:

— Ne o? Gidiyor musunuz? Bari bir şey iç-seydiniz. Konuşurduk.

Artık asabılığım, Türk kafamı tutmuş, Türk hareminin erişilmez namusu hakkında besledi-ğim imân bu masum ve mukaddes hayâl artık kırılmış, artık perişan olmuştu!

— Mösyö Pierre Dubois ile konuşacak bir şeyim yok!

Dedim. Selâm vermeden ayrıldım. Sokağa kendimi dar attım.

Otelde yatağımda o gece sabaha kadar he-men hiç uyumadım. Hep Ahmet Nihad'ın mektepteki tatsız, biçimsiz hallerini ve soğuk reve-ranslarını, garip vaziyetlerini düşünüyor ve son-ra İstanbul'da Türklüğünü inkâr eden, Türklük-ten nefret eden, Türklüğü hakir görüp bütün varlıklarıyla Avrupalılaşmaya çalışan uzun tu-rnaklı, son moda esvaplı, te- gözlüklü züppeleri hatırlıyor, içimden: «Acaba bunların hepsi piç mi? Hepsinin anneleri Beyoğlunda mı gebe kal-dı?» diyor; korkunç kâbuslar arasında yırtılmış al ve harap hilâller içinde yükselen tunç ve ateş renginde büyük, siyah ve kanlı haçlar görüyordum.

Çapalı Milliyetçilerin

Baştarafı 5. Sayfada

li cephenin içine sızmış usakların, kiralık köpeklerin her an iftirasına uğrayan evlatların olarak, şu acı gerçeği haykırıyoruz:

BU SESİ İŞİT, UNUTMA VE SEN KARAR VER!

Üniversitede bir aydır, sırf mü'min olduğumuz, komünistlerin can düşmanı olduğumuz için mason rektör ve dekanların himayesi ile üzerimize komünistler saldırmış durmuştur 6 Nisan günü de rektörün verdiği randevuya kanarak giden elli kardeşimiz komünistlerin baskınına uğradı. Polis üniversiteyi korumak bahanesi ile komünistleri arka kapıdan birer birer kaçırdı.

İstanbul Üniversitesinin komünistler tarafından işgal edilmeyen tek okulu Yüksek Öğretmen Okulu aylardır, komünist saldırısına karşı molotof kokteyli, makinalı tüfek ve el bomba-sına karşı, yumrukla, sopayla kahramanca karşı koydu. Ve okulu komünistlere teslim etmedi!

Bir aydan beri üniversitede dönen dolaplar, millete hazırlanan ihanetleri 11 Nisan Cumartesi günü yapacağımız mitingle, devletin sahibi ve efendisi sana, yani büyük Türk Milletine açıklamayı, Beyazıt Meydanında konuşan sözcülerimiz ilân ettiler.

HLR ŞEYE RAĞMEN SAKLANAN GK& ÇEKLERİ VE SANA HAZIRLANAN İHANETLERİ DUYURACAĞIZ.

KOMÜNİSTLERİ, MİLLİ CEPHE BOZGUNCULARINI EZMEK İÇİN TERTİPLEMİŞİMİZ MİTING, İŞTE BU ACI GERÇEKLER YÜZÜNDEN TEHİR EDİLMİŞTİR.

YENİ BİLDİRİMİZİ BEKLE!
KULAĞIN BİZDE OLSUN!

ÇAPA YÜKSEK ÖĞRETMEN OKULU
TALEBE CEMİYETİ

Meemuaamtzın bu sayısında devam etmesi gereken bazı incelemelerimizi koyamadık geçtiğimiz haftanın çok hareketli geçmesinden dolayı koyamadığımız «Emperyalizmin Beyni Si-onizmdir», «Milletin Müdafaası Devam Ediyor» adlı iki yazımızı gelecek sayılarımızda koyacağımızı duyururuz.

İNKILÂB İLMİ

111

Mekke başlangıç mahalli olmakla beraber, aynı zamanda teşkilâtlanma mahalli de oldu. Medine ise kitleleşme mahalli oldu.

Teşkilâtlanma mahallini teşkilâtın gayesi, metodu ve ilk nüvenin yaptığı mücadeleye tayin eder.

Teşkilâtın gayesi ve metodu, teşkilâtın azası olacak fertlerin vasıflarını tayin eder. Propoğanda —ki müradelenin bir safhasıdır— ise; aranan vasıftaki fertleri bulmağa yönelir.

Yapılan mücadelede fertlerden müsbet tepki gelmeyebilir. Propoğanda kâfi tekrar ile ileride aynı muhitte taraftarlar toplayabilir. Fakat propoğanda, cemiyetin buhranını ve tazyikini en çok hisseden fertler üzerinde müessir olacaktır. İnkılâbı ideolojinin samimi taraftarları bunlar olacaktır.

Ancak şurası unutulmamalıdır ki; kimlerin taraftar olacağını, hangi mahalde bu tip insanların bulunduğunu daha evvelden kat'iyetle söyleyebilmek mümkün değildir. sadece emarelere dayanan tahminler yapılabilir. Bu muhiti, yukarıda zikredilen faktörlerle birlikte, cemiyetin tazyikinin ve zülmünün tesirleri tayin eder.

Arabistanın buhranını temsil eden Mekke'de zengin veya fakir taraftarlar bulunabilmiştir. Cemiyetin buhranını nefsinde hisseden Hz. Ebu Bekir, Hz. Bilâl ve diğerleri ilk teşkilâtlanışı meydana getirdiler.

Cemiyetleşme mahalli de evvelden tayin edilemez. Cemiyetleşme mahallerini; teşkilâtın gayesi ve metodu, dayanılacak kitle ve teşkilâtın ideoloji uğrunda yapacağı mücadele tayin eder.

Teşkilâtlanış en iyi şekilde yapılmış olabilir, fakat, cemiyete tesir eden menfi kuvvetler izale edilmezse cemiyet değişmiş ve cemiyetleşme teşekkül edememiştir. Teşkilât hedefi uğrunda mücadelesini kesmez ve propoğandasını kesifletirir, yeni mahaller arar. Cemaatleşmenin temin edildiği mahaller takviye edilir.

İslâm İnkılâbı Hareketi Mekke'de başladı. Mekke'nin en nüfuzlu zatlariyla, en basit insanların bulunduğu bir camia kurdu. Fakat Mekke'de teşkilâtlanmağa ve propoğandaya başlanmış olmasına rağmen Mekke'de cemaatleşmedi. Yani kadro ile cemiyet arasında tam bir ideolojik birlik kurulamadı. Taif'te de durum aynı oldu ve Medine'ye geçildi.

Bundan çıkan netice şudur; inkılâbı hareketlerde hangi yerin teşkilâtlanma mahalli olacağı evvelden kat'i surette tayin edilemez. Bu, küçük gurubun mücadelesiyle teayyün eder.

Teşkilâtlanmanın tamamlandığı, cemaatleşmenin de tamamlandığı yer, stratejik bakımdan inkılâb kuvvetlerinin merkezi olmaya lâyık bulunmayabilir.

H.z. Muhammed (S.A.S.) Medine'ye hicretten evvel ondört ayrı kabileye davetde bulunmasına rağmen redde uğramıştır. Bu sırada kendisine sadık ve küçük bir kalenin sahibi bulunan bir kabile reisi İslâmiyeti kabul etmiştir. H.z. Muhammed (S.A.S.) i kendi kalelerine yerleşmeğe davet ettiler. H.z. Muhammed (S.A.S.) muhtemelen kalenin stratejik ve askerî ehemmiyetinin bulunmayışını düşünerek böyle

bir teklifi reddetmiş olabilir.

Fakat Taif'e gittiler. Taif H.z. Muhammed (S.A.S.) ve ideolojiyi kabul etmedi.

Demek ki, inkılâbcılar için stratejik, siyasî ehemmiyeti olan ve dayanılmak istenen kitlelerin bulunduğu yerler daha evvelden tesbit ediliyor, tahmin ediliyor. Fakat bunlardan hangisinde yerleşmenin olacağı, hangisinde kitleleşme hareketinin başarı kazanacağını tayin eden mücadelelerdir.

İslâm İnkılâbında mücadele cemiyetleşmeyi Taif'de değil Medine'de temin ediyor. Sonra inkılâb Mekke'ye yöneliyor ve Mekke'deki iktidarı yok ediyor. Demek ki, temel strateji, Mekke'de cemiyetleşmek idi, fakat Mekke'de ideoloji tutunamamıştır. İslâm İnkılâbı Mekke'de cemiyetleşememiştir. Mekke propoğanda için merkez olmuş, fakat cemiyetleşmek için merkez olamamıştır. İslâm İnkılâbı Medine'de hazırladığı kuvvet ve birliklerle Mekke'yi bilahare ele geçirmiştir.

Faşist hareketinin bu yönden tetkiki:

Faşist hareket dayanılacak kitle olarak köylü ve işçiyi seçmiş. Şehirlerde propoğanda imkânları sebebiyle propoğanda merkezleri muayyen olmuştur. Propoğanda ile etraf yavaş yavaş dolduruluyor. Fakat Faşist hareketin en çok taraftar topladığı yer Napoli oluyor. Burada toplanan kuvvetler Roma yürüyüşü yapıyorlar.

Aynı husus Çin inkılâbında da görülür;

Çin'de Kanton, Yenan v.s. gibi muhtelif yerlerde öncü hareketlerinin hazırlanması için propoğanda merkezleri seçiliyor.

Zamanımızda, inkılâbı hareketlerde propoğanda merkezleri siyasî ve kültürel merkezler oluyor. Buralarda yapılan faaliyetler bütün bir memlekete yayılıyor, tesir ediyor.

Çin inkılâbında Komünist propoğanda mühim bir merkez olan Kanton'da başlıyor.

Faşist hareketde inkılâb propoğandası ve teşkilâtlanış Roma'da başlıyor.

Hitler'in hareketinde inkılâp propoğandası ve teşkilâtlanış Münih'de başlıyor. İnkılâp propoğandası etrafta zemin ararken bu propoğanda ile mücadelesini yapan gurub bir yerde kitleleşmek imkânını buluyor. Kitleleşen teşkilât siyasî ve askerî bir uzuv haline gelir. Yapacağı askerî ve siyasî mücadele ile hakimiyeti genişler.

Çin inkılâbında, bir yerde kitleleşiliyor ve siyasî - askerî birliğin mücadelesi ile Çin'in merkezi zaptediliyor ve Çin'e Komünizm hakim oluyor.

Kitleleşme mahallini, teşkilâtın gaye, metod teşkilâtlandıracağı kitle ve yapacağı mücadele tayin eder.

Eğer ideoloji ile doldurulacak kitle bir sınıf ise, o sınıfa en müessir olarak propaganda edilebilecek mahaller seçilir. Okullar, talebe dernekleri, lokaller, fabrikalar, kırsallar ayrı ayrı birer zümrenin propoğanda ile doldurulabilecek mahalleri teşkil eder. Bu durum, üzerinde çalışılacak kitlenin mahallere tesiridir.

Teşkilâtın gayesi ve metodu da teşkilâtlanma (Kadro-cemiyet teşkilâtlanışı) ma-

hallerine tesir eder. Metodu suikastler olan bir teşkilât, kitleyi teşkilâtlandırmağı kabul etmediğine göre, faaliyetlerini müessir surette yapabileceği mahallerde teşkilâtlanır. Bu da metodun çalışma tarzına ve onun da mahallere tesiridir.

Teşkilâtlanma mahallerini tayine yayan esas faktör ise MÜCADELE'dir. Bir yerde teşkilâtlanmayı muvaffakiyete götüren husus, teşkilâtçı gurubun yaptığı psikolojik mücadeledir. Birbirine zıt telkinler altında kalan insan ve cemiyeti psikolojik alanda fethetmek, o cemiyet ve insanın bulunduğu mahalli fethetmek demektir. Bu ise ideolojinin haricindeki ideolojilerin cemiyet üzerindeki hakimiyetini yıkmakla mümkündür.

Mekke'de, muayyen insanların zihinlerindeki put mücadelelerle yıkılmış ve teşkilâtlanma Mekke'de temin edilebilmiştir.

Cemiyet ise Medine'de fethedilebilmiş ve cemiyetleşme mahalli Medine olmuştur.

Hülasa; teşkilâtlandırma mahallerini tayin eden faktör —diğerlerinin yanında— ideoloji uğrunda yapılan mücadeledir.

Yukarıdaki izahlar, inkılâb hareketlerinde başlangıç, teşkilâtlanış ve cemiyetleşme faaliyetlerini tayin eden faktörleri bildirmektedir.

Ayrıca, inkılâbcılar teşkilâtlanış ve cemiyetleşme mahallerini, propoğandanın en müessir, en kolay yapılabildiği, kitlenin ideolojiyi en çok temessül edebileceği ve düşman iktidarı en kolay ortadan kaldıracığı mahalleri bulmağa gayret ederler.

Bu, teşkilâtlanılmak istenen mahalleri gösterir. H.z. Muhammedin (S.A.S.) Mekke, Taif ve Medine üzerinde durması bunu gösterir.

Kitleyi teşkilâtlandırma direkt metodu olmayan teşkilâtların teşkilâtlanma mahalleri meselesini inceleme harici bırakıyoruz. Bu teşkilâtlar gayelerini husule getirecek faaliyetlerin kolay ve müessir olarak yapılabileceği mahallerde teşkilâtlanırlar.

Gangster çeteli, gizli teşkilâtlar faaliyetlerini gizleyecek mahaller bulurlar.

Yukarıda ifade edilenleri değişik inkılâp hareketlerinde görebiliriz.

TESKİLATLANDIRILMASI LÂZİM GELEN KİTLE

Her inkılâp hareketinde, cemiyeti inkılâp hedefine doğru götüren, bir kitle vardır.

İnkılâp hareketlerinin öncülüğünü yapan, inkılâba şuurla bağlı bulunan kitle her inkılâp hareketinde bulunur.

Komünist hareketlerine göre inkılâbın öncüsü olan yani teşkilâtı takip eden kitle işçi kitesidir.

Yahudi liderlerinin kurmaylığını teşkil ettiği komünist partisi işçi kitesine dayanmıştır. Marx bu meseleyi ele alır ve der ki: «İnkılâbı başarıyla bitirecek emekçi halk yığınlarını inkılâbı bir şuurla yönetecek kadro ancak işçilerden meydana gelmiş olabilir, meydana gelmiş olmalıdır. İşçilerin haricinde her hangi bir kitle öncü kitle olamaz.»

(Devamı var)

MILLET DÜŞMANLARI

KAHROLACAK